HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 3/2015 Cena $ 2.50 MARCH 2015



Panna Maria Sedmibolestná v Bohosudově

Bohosudov, který je součástí města Krupky, je významné poutní místo v severních Čechách, které se nachází mezi Ústím nad Labem a Teplicemi pod svahy Krušných hor.

Počátky místní poutní tradice sahají až do dob husitských válek. Tenkrát zde byly hluboké lesy. Jedna stará legenda vypráví, že když husité vyplenili nedaleký klášter Božího hrobu ve Světci u Bíliny, zachránilo se odtud jen několik řeholnic, které se pak ukrývaly v lesích okolo Krupky. V těžkých podmínkách sestry jedna po druhé hladem a zimou umíraly, až poslední z nich ukryla do dutiny staré lípy sošku Bolestné Panny Marie, kterou jako jedinou drahocennost sestry zachránily ze svého kláštera. Jednalo se asi o 15 centimetrů vysokou Pietu z pálené hlíny.

Po bitvě u Ústí nad Labem (16. června 1426) pronásledovali vítězní husité zbytky křižáckého vojska a v prostoru dnešního Bohosudova pobili asi tři sta saských a lužických rytířů. Místní lidé se pak na hromadný hrob padlých chodívali modlit za pokoj jejich duší.

Legenda dále vypráví, že někdy po roce 1434 se přišli jednou do těchto míst opět modlit poutníci. Jedna z dívek začala v místě hrobu vyžínat trávu a v tom se jí kolem ruky omotal had. Dívka leknutím vykřikla a zdvihla ruku s hadem ke koruně lípy. Tam se nečekaně zjevil zářící obraz Panny Marie. Oslepený had sjel z dívčiny ruky na zem a zmizel v dutině stromu. Když se za ním poutníci hnali, nalezli v dutině lípy ukrytou sošku Bolestné Panny Marie. Brzy potom byla nad hrobem padlých křižáků vystavěna dřevěná kaple, jejíž hlavní oltář byl zbudován na místě nálezu sošky, která sem byla slavnostně umístěna. Později byla postavena také kaplička nad nedaleko vyvěrajícím pramenem.

Dřevěná kaple byla roku 1443 nahrazena kaplí zděnou, ale ani ta nepostačovala. Proto ji v letech 1507-1515 nechal nejvyšší kancléř českého království Albrecht Libštejnský přestavět na gotický kostel. Nová svatyně byla vysvěcena roku 1515. V roce 1587 byli do zdejšího katolického kostela povoláni jezuité z Chomutova, aby čelili luteránům, kteří měli centrum v Krupce. Prostor kolem svatyně dal roku 1590 Jiří mladší z Lobkovic obehnat vysokou zdí a při ní nechal postavit sedm kaplí. Rovněž dřevěná kaplička nad pramenem byla nyhrazena kaplí zděnou. Roku 1610 se zde konala první velká pouť. Jezuité uchránili milostnou sošku Panny Marie za stavovského povstání v letech 1618-1620 a ukrývali ji i v těžkých dobách třicetileté války před zlobou nepřátelských vojsk.

Z pozůstalosti Anny Marie z Bleilebenu, která odkázala svůj majetek kostelu, zřídili jezuité nadaci, z jejíž výnosů založili v roce 1679 gymnázium. Získané prostředky použili také na výstavbu nového barokního kostela Panny Marie Sedmibolestné. Byl vybudován v letech 1701-1706 vynikajícími architekty italského původu Giuliem a Octaviem Broggiovými z Litoměřic. Podle vzoru jezuitského kostela Il Gesú v Římě vytvořili vznosnou barokní stavbu se dvěma hranolovitými věžemi a ambity se sedmi kaplemi symbolizují sedm bolestí Panny Marie. Poutní místo tehdy dostalo nový název: Mariaschein - Mariina záře.

Činnost gymnázia byla ukončena s rozpuštěním jezuitského řádu v roce 1773, ale s jeho opětovným povolením bylo i gymnázium v roce 1853 obnoveno. Na přelomu 19. a 20. století byla postavena nová školní budova. Učilo se zde až do druhé světové války.

V roce 1924 vyjednal litoměřický biskup Josef Gross u papeže Pia XI. povýšení kostela na baziliku minor a v roce 1925 se konal v Bohosudově Mariánský kongres. Časté poutě byly však roku 1939 přerušeny druhou světovou válkou.

Po krátké poválečné obnově byly klášter i gymnázium opět zrušeny v roce 1950 komunistickým režimem. Byl zde zřízen nejprve internační tábor pro řeholníky, potom zde v letech 1952-1968 sídlila Československá armáda. Od roku 1968 se zde nacházela největší základna okupačních sovětských vojsk v tehdejším Severočeském kraji. Kostel s ambitem zůstaly přístupné, organizované poutě však ustaly. Vše se změnilo po roce 1989. V roce 1991 se do Bohosudova vrátili jezuité, kteří zde provozují církevní školu a Biskupské gymnázium. To bylo znovu otevřeno v roce 1993 přičiněním litoměřického biskupa Josefa Koukla opět za pomoci jezuitů, mezi nimi zvláště P. Josefa Cukra SJ (1917–2014). Posléze byly také obnoveny mariánské poutní slavnosti.

Poutní chrám v Bohosudově je skutečně impozantní. Je to jednolodní stavba s šesti neprůchozími bočními kaplemi. Je přes 50 metrů dlouhý a pojme na 5 tisíc poutníků. Západní průčelí vrcholí dvěma hranolovými věžemi s cibulovými báněmi, závěr je půlválcový. Na kostele je umístěna řada soch světců a také interiér je bohatě vyzdoben. Pozornost si především zaslouží hlavní oltář, stojící na místě staré lípy, kde byla nalezena milostná soška. Pod baldachýnem neseným čtyřmi točitými sloupy s girlandami ukončeným křížem stojícím na zeměkouli je pozoruhodný oboustranný oltář s řezbami apoštolů. Nad svatostánkem je ve skleněné skříni milostná soška Piety. Představuje sedící Pannu Marii, která drží na klíně mrtvého Syna korunovaného trním. Soška je z pálené hlíny asi půl stopy vysoká nyní bohatě pozlacená. Oltář i kazatelna z roku 1714 jsou dílem Fr. Tollingera a malby pocházejí z dílny Ignáce Raaba. Velkolepou ozdobou poutního chrámu je ambite, který má eliptický tvar a směrem do nádvoří se otevírá částečně zasklenými arkádami. Zevně se k němu připojuje sedm hranolových kaplí, tvarově odvozených od kaple sv. Jana Křtitele v Litoměřicích. U jižního ramene ambitu stojí okrouhlá studniční kaple. Ambity s kaplemi kolem kostela jsou organicky spojeny s hlavním titulem chrámu. 7 kaplí v ambitu totiž navazuje na 7 bolestí Panny Marie. Milostná soška na hlavním oltáři je centrálním místem, z něhož vychází 7 paprsků představených 7 kaplemi, které nesou jména po svých zakladatelích např. Teplická, Litoměřická, Osecká apod.

V roce 2010 uplynulo 400 let od konání první poutě na toto proslulé mariánské poutní místo. U příležitosti tohoto výročí byla v areálu baziliky umístěna výstava uspořádaná ve spolupráci Města Krupka, Římskokatolické farnosti Bohosudov a Občanského sdružení Královské horní město Krupka

Foto na titulní straně:
Bazilika Panny Marie Sedmibolestné v Bohosudově

K Panně Marii Sedmibolestné



Bolestná Panna Maria z Bohosudova

Matko Krista Ježíše,
kdo ty boly popíše,
jež tvá duše spanilá
na zemi zde cítila?

Simeon tě velebí,
když tvé Božské dítě zří,
světu spása zasvitne,
srdce tvé meč pronikne.

Katy vyslal krutý král,
jaký to byl pro tě žal!
S dítkem prchás z otčiny
do daleké ciziny.

Velkou žalost cítila
tvoje duše přemilá,
když jsi v chrámě, Maria,
svého Syna ztratila.

Když tě došla hrozná zvěst,
odsouzen že Syn tvůj jest,
s křížem jsi ho potkala,
jak jsi nad ním plakala!

S jakým bolem ku kříži
oko tvoje pohlíží,
na němž Syn tvůj jediný
visí po tři hodiny!

A když mrtev Boží Syn,
položen jest na tvůj klín,
kdož tu bolest vypoví
milé matky Kristovy!

Velký zápas dokonán,
ve hrob Ježíš pochován,
srdce tvé však na Syna
stálým bolem vzpomíná.

Ke komu se utečem
v žalosti a bolu svém,
ne-li k tobě, milostná
Matko sedmibolestná?

Pro ty rány přesvaté
srdci tvému zaťaté
rač nás vziti v ochranu,
vypros milost na Pánu.

Salve Regina.
Poutnický kancionál č. 261

Po Velkém pátku však přichází Nedělní jitro Vzkříšení



Panno Maria, Matko Ježíše Krista,
pro Tvé nesmírné bolesti při umučení a umírání
Tvého Božského Syna, pro Tvé trpké slzy,
které jsi prolila, Tě prosíme: obětuj svaté, ranami
a krví pokryté Tělo našeho Božského Vykupitele,
ve spojení s Tvými bolestmi a slzami,
Nebeskému Otci na záchranu duší,
zvláště těch, které to nejvíce potřebují.

Pane Ježíši Kriste, Ty jsi meč bolesti, který pronikl duši Tvé Nejsvětější Matky v hodině Tvého umučení, obrátil v nekonečnou radost ve chvíli Tvého zmrtvýchvstání. Kéž se blahoslavená Panna Maria, u Tvého milosrdenství za nás přimlouvá nyní i v hodině naší smrti, abychom skrze Tebe, Ježíši Kriste, Spasiteli světa, i my dosáhli slávy vzkříšení.

Důvěru
ve vzkříšeného Ježíše
v Jeho milosrdenství
a v Jeho lásku
Vám všem
o Velikonocích přeje
a Pokoj Kristův vyprošuje

Mons. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

5. neděle postní - 22. března 2015

1. ČTENÍ - Jer 31, 31-34

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Hle, blíží se dni - praví Hospodin - kdy sjednám s Izraelovým a Judovým domem novou smlouvu: ne jako byla smlouva, kterou jsem sjednal s jejich otci, když jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; smlouva, kterou zrušili, ačkoli já jsem byl jejich pánem - praví Hospodin. Taková bude smlouva, kterou sjednám s Izraelovým domem po těch dnech - praví Hospodin: Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíšu jim ho do srdce, budu jim Bohem a oni budou mým lidem! Nebude již učit druh druha, bratr bratra: „Poznej Hospodina!" Neboť mě poznají všichni od nejmenšího do největšího - praví Hospodin. Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hříchy už nevzpomenu.

2. ČTENÍ - Žid 5, 7-9

Čtení z listu Židům.

Bratři! Kristus v době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu k Bohu. Ačkoli to byl Syn Boží, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonal své dílo, stal se příčinou věčné spásy pro všechny, kteří ho poslouchají.

EVANGELIUM - Jan 12, 20-33

Slova svatého evangelia podle Jana.

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátcích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše." Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec ho zahrne poctou. Nyní je moje duše rozechvěna. Co mám říci? Otče, vysvoboď mě od té hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno!" Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím." Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že zahřmělo. Jiní říkali: „To k němu promluvil anděl." Ježíš jim na to řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě." Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

Květná neděle - 29. března 2015

1. ČTENÍ - Iz 50, 4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. ČTENÍ - Flp 2, 6-16

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

EVANGELIUM - PAŠIJE Mk 14, 26 - 15, 47

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Marka.

Když bylo po večeři, vyšel Ježíš s učedníky na Olivovou horu. Ježíš jim řekl: „Všichni se pohoršíte, neboť je psáno: 'Budu bít pastýře, a ovce se rozprchnou.' Ale po svém vzkříšení vás předejdu do Galileje." Petr mu na to řekl: „I kdyby se všichni pohoršili, já ne!" Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, že ty dnes, této noci, dříve než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš." Ale on ještě rozhodněji tvrdil: „I kdybych měl s tebou jít na smrt, nezapřu tě!" Stejně tak mluvili všichni. Přišli k venkovskému dvorci zvanému Getsemany. Ježíš řekl učedníkům: „Posedte tady, až se pomodlím." A vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana. Pak se ho zmocnila hrůza a úzkost. Řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte!" Trochu poodešel, padl na zem a modlil se, aby ho, jestliže je to možné, minula ta hodina. Řekl: „Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mě tento kalich! Avšak ne co já chci, ale co ty chceš." Potom se vrátil a našel je jak spí. Řekl Petrovi: „Šimone, spíš? To jsi nemohl ani jednu hodinu bdít? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé." A zas odešel a modlil se stejnými slovy. Znovu se vrátil a našel je, jak spí, protože se jim únavou zavíraly oči, takže nevěděli, co by mu odpověděli. Přišel potřetí a řekl jim: „Ještě spíte a odpočíváte? - Už dost! Přišla ta hodina: teď bude Syn člověka vydán do rukou hříšníků. Vstaňte, pojďme! Hle, je tady můj zrádce." Když ještě mluvil, hned se objevil Jidáš, jeden ze Dvanácti, a s ním celý houf s meči a kyji, jak je poslali velekněží, učitelé Zákona a starší. Jeho zrádce s nimi smluvil znamení: „Koho políbím, ten to je; toho se chopte a obezřetně ho odveďte!" A když Jidáš přišel, hned přistoupil k Ježíšovi a řekl: „Mistře" a políbil ho. Oni pak vztáhli ruce na Ježíše a zmocnili se ho. Jeden z okolostojících však vytasil meč, udeřil velekněžova služebníka a uťal mu ucho. Ježíš jim řekl: „Jako na zločince jste vytáhli s meči a kyji, abyste mě zatkli. Býval jsem den co den u vás v chrámě a učil, a nezmocnili jste se mě. Nuže, ať se splní výroky Písma!" Tu ho všichni opustili a utekli. Jeden jinoch šel za ním, měl pouze lněné plátno přehozené přes holé tělo. I toho se chtěli zmocnit, ale on jim nechal plátno v rukou a utekl nahý. Ježíše odvedli k veleknězi. Tam se shromáždili všichni velekněží, starší a učitelé Zákona. Petr šel zpovzdálí za ním až dovnitř do velekněžova dvora: sedl si mezi služebníky k ohni a ohříval se. Velekněží a celá velerada hledali nějaké svědectví proti Ježíšovi, aby ho mohli odsoudit k smrti, ale nenacházeli. Mnozí sice proti němu lživě vypovídali, ale jejich výpovědi nebyly shodné. Někteří pak vystoupili a lživě proti němu vypovídali: „My jsme ho slyšeli, jak říkal: Já zbořím tento chrám, udělaný rukama, a ve třech dnech vystavím jiný, rukama neudělaný." Ale ani v této věci nebylo jejich svědectví shodné. Tu povstal velekněz, postavil se doprostřed a zeptal se Ježíše: „Nic neodpovídáš

na to, co tito lidé proti tobě vypovídají?“ On však mlčel a vůbec nic neodpověděl. Velekněz se ho znovu zeptal: „Ty jsi Mesiáš, syn Požehnaného?“ Ježíš odpověděl: „Tys to řekl. A uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích.“ Tu roztrhl velekněz své roucho a prohlásil: „Nač ještě potřebujeme svědky? Právě jste slyšeli rouhání. Co o tom soudíte?“ Oni všichni prohlásili, že je hoden smrti. Někteří začali na něho plivat, zahalovali mu tvář, tloukli ho pěstmi a říkali mu: „Ukaž, že jsi prorok!“ Také služebníci se do něho pustili a bili ho. Petr byl dole na dvoře a přišla tam také jedna z velekněžových služek. Když uviděla Petra, jak se ohřívá, podívala se na něj a řekla: „Ty jsi také byl s tím nazaretským Ježíšem!“ Ale on to zapřel: „Nevím ani nerozumím, co povídáš.“ Pak šel ven k prostranství u brány. A kohout zakokrhal. Ta služka tam Petra uviděla a hned zase začala říkat lidem, kteří tam stáli: „To je jeden z nich.“ Ale on opět zapíral. Za chvilku zase řekli Petrovi ti, kteří tam stáli: „Opravdu, patříš k nim, vždyť jsi přece Galilejec.“ On se však začal zaklínat a přísahat. „Neznám toho člověka, o kterém mluvíte!“ A hned zakokrhal kohout podruhé. Tu si Petr vzpomněl na slovo, které mu Ježíš řekl: „Než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A propukl v pláč. Hned zrána velekněží se staršími a učiteli Zákona, to je celá velerada, vynesli rozhodnutí, dali Ježíše v poutech odvést a vydali ho Pilátovi. Pilát se ho otázal: „Ty jsi židovský král?“ On mu odpověděl: „Ty to říkáš.“ Velekněží proti němu přednesli mnoho žalob. Pilát se ho znovu zeptal: „Nic neodpovídáš? Hleď, co všechno na tebe žalují!“ Ježíš však už vůbec nic neodpověděl, až se Pilát divil. O svátcích jim vladař propouštíval vězně, o kterého požádali. Právě byl ve vězení jistý Barabáš ještě s jinými vzbouřenci, protože se při vzpouře dopustili vraždy. Lid přišel nahoru a začal Piláta prosit o to, co pro ně vždycky dělával. Pilát jim na to řekl: „Chcete, abych vám propustil židovského krále?“ Věděl totiž, že ho velekněží vydali z nenávisti. Velekněží však poštvali lid, ať jim raději propustí Barabáše. Pilát se jich znovu zeptal: „Co tedy mám udělat s tím, kterému říkáte židovský král?“ Oni začali křičet: „Ukřižuj ho!“ Pilát jim namítl: „Ale co udělal špatného?“ Oni však křičeli ještě víc: „Ukřižuj ho!“ Pilát chtěl lidu vyhovět, proto jim propustil Barabáše. Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Vojáci ho odvedli dovnitř dvora, to je do vládní budovy, a svolali celou četu. Oblékli mu rudý plášť, upletli trnovou korunu a nasadili mu ji. Pak ho začali pozdravovat: „Buď zdráv, židovský králi!“ Bili ho rákosovou holí po hlavě, plivali na něj, klekali na kolena a holdovali mu. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu rudý plášť, oblékli mu zase jeho šaty a vyvedli ho, aby ho ukřižovali. Jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole a šel kolem - otce Alexandrova a Rufova - přinutili, aby nesl jeho kříž. Přivedli ho na místo, kterému se říkalo Golgota, což znamená v překladu Lebka. Dávali mu víno s přimíchanou myrhou, ale on ho nepřijal. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty: losováním o nich rozhodli, co si kdo má vzít. Bylo devět hodin dopoledne, když ho ukřižovali. Jeho provinění hlásal nápis: „Židovský král.“ Zároveň s ním ukřižovali dva zločince, jednoho po jeho pravici, druhého po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili, potřásali hlavou a říkali: „Hleď'me, chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět! Zachraň sám sebe a sestup z kříže!“ Stejně tak se mu mezi sebou posmívali i velekněží a učitelé Zákona a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Mesiáš, izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, abychom to viděli a uvěřili!“ Tupili ho i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Když bylo dvanáct hodin, nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Ve tři hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eloi, Eloi, lema sabachthani?“, to je v překladu: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo stáli kolem, řekli: „Hleďte, volá Eliáše!“ Jeden z nich odběhl, namočil houbu do octa, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít: říkal přitom: „Počkejte, chceme vidět, zdali ho Eliáš přijde sejmout!“ Ježíš však vydal mocný hlas a vydechl naposled.

(Chvíle tiché modlitby vkleče.)

Tu se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů. Když setník, který stál při tom naproti němu, uviděl, že tak - vydechl naposled, prohlásil: „Tento člověk byl opravdu Syn Boží!“ Zpovzdálí také přihlížely některé ženy, mezi nimi Marie Magdalská, Marie, matka Jakuba Mladšího i Josefa, a Salome. Ty ho následovaly a sloužily mu už tehdy, když působil v Galileji - i mnoho jiných, které spolu s ním přišly do Jeruzaléma. Mezitím už nastal večer. Protože byl den příprav před sobotním svátkem, přišel vážený člen velerady Josef z Arimatie, který sám také očekával Boží království, a odvážně šel k Pilátovi a vyžádal si Ježíšovo tělo. Pilát se podivil, že by už zemřel. Dal si proto zavolat setníka a ptal se ho, zdali je už mrtev. Když mu to setník potvrdil, daroval Josefovi mrtvé tělo. Ten koupil lněné plátno, sňal tělo, zavinul ho do plátna a uložil do hrobky, která byla vytesaná ve skále, a před vchod do hrobky přivalil kámen. Marie Magdalská a Marie, matka Josefova, se dívaly, kam byl Ježíš položen.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně 5. dubna 2015

1. ČTENÍ - Sk 10, 34a.37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, udalo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom hlásali lidu a se vší rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 5, 6b-8

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Nevíte, že kousek kvasu prokvasí celé těsto? Odstraňte ten starý kvas, aby se z vás stalo nové těsto. Jste totiž jako nekvašený chléb. Vždyť náš velikonoční beránek - Kristus - je už obětován. Proto slavme svátky ne se starým kvasem, ani s kvasem, který znamená špatnost a nešlechetnost, ale s nekvašenými chleby, to je: s upřímností a životem podle pravdy.

EVANGELIUM - Jan 20, 1-10

Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 28. února 2015

Politické události

Střelba v restauraci v Uherském Brodě si vyžádala devět životů

Tragédie, která nemá v České republice obdoby, se stala v úterý 24. února v době oběda v uherskobrodské restauraci Družba. Útočník vpadl do podniku a začal střílet. Zranění podlehlo sedm mužů ve věku od 27 do 66 let a třiačtyřicetiletá žena, tuto informaci potvrdil ministr vnitra. Třiašedesátiletý útočník se během zásahu policie zastřelil. Na místo činu přijeli ministr vnitra Milan Chovanec a policejní prezident Tomáš Tuhý. Upřímnou soustrast rodinám vyjádřili prezident Miloš Zeman a premiér Bohuslav Sobotka.

Motiv se vyšetřuje, pravděpodobně jde o kombinaci osobních důvodů. Mluvčí televize Prima Marie Fianová uvedla, že pachatel volal těsně před útokem do relace Krimi zpráv. Podle reportéra Pavla Lebdušky se představil, stěžoval si na šikanu a lhostejnost místních úřadů a řekl, že má zbraň, rukojmí a zařídí se po svém. O možných psychických problémech útočníka se zatím pouze spekuluje. Podle prvotních informací měl vystřelit ze dvou zbraní až 25 ran.

Muž byl držitelem zbrojního průkazu a neměl kriminální minulost. V posledních letech byl bez práce. V pozdních večerních hodinách byla násilím zadržena i pachatelova manželka. Je ve velmi špatném psychickém stavu. Pár bydlel na nedalekém sídlišti Olšava.

Tragédie, která si vyžádala devět mrtvých včetně střelce a jednu vážně zraněnou mladou ženu, se svým rozsahem může rovnat pouze několika dopravním nehodám a také následkům povodní. O události se zmínila i CNN a BBC o ní napsala jako o neobvyklé pro zemi, která je klidná a nezažila útok střelce. Internetový deník The Daily Telegraph tragédii věnoval online reportáž.

Ministryně spravedlnosti Helena Válková končí, nahradí ji Robert Pelikán

Helena Válková odstupuje z funkce ministryně spravedlnosti. Rezignaci oznámila 10. února po výzvě předsednictva hnutí ANO. Jedná se o třetí personální změnu v Sobotkově vládě, ve všech případech šlo o ministry za hnutí ANO vicepremiéra Andreje Babiše. Její rozhodnutí bylo pro mnohé, včetně prezidenta Miloše Zemana, překvapením. Ve funkci skončí k 1. březnu a v druhém březnovém týdnu ji nahradí její dosavadní první náměstek Robert Pelikán.

Odstoupení Válkové z funkce bylo předmětem diskusí od počátku února, kdy se předseda hnutí ANO Andrej Babiš nechal slyšet, že ministryně spravedlnosti je nejvíce kritizovaným členem vlády, její medializace poškozuje hnutí ANO, a pokud by se sama nerozhodla odstoupit, rezignaci by navrhlo samo hnutí. Vytýkány jí byly zbytečné průtahy v rozhodnutích, kterým často chyběla razance, a přátelství s představiteli justice. Sama tyto výroky neguje, vždy se prý snažila hledat kompromisy a byla kritická pokaždé, kdy cítila potřebu zasáhnout.

Prezident Miloš Zeman přijetí demise zvažoval, sám se sešel jak s Válkovou, tak s kandidátem na tento post, Robertem Pelikánem, a s Babišem, který ho nominoval. Premiér Bohuslav Sobotka se vyjádřil, že pokud Zeman demisi nepřijme, navrhne odvolání ministryně, což bude prezident povinen přijmout.

Válková je podle svých slov znechucená jednáním médií. „Třetího února jsem si přečetla palcový titulek na titulní straně Lidových novin (patří Andreji Babišovi) o osudových chybách ministryně Válkové a okamžitě jsem volala, že té skandalizace je už dost," uvedla v rozhovoru pro Právo.

Dle serveru iDnes.cz se chce budoucí ministr zaměřit především na zákon o státním zastupitelství a předpisy u pravující insolvence či exekuce. Na rozdíl od své předchůdkyně chce být ve svých rozhodnutích razantnější.

Nejvyšší ústavní činitelé se sešli na koordinační schůzce k zahraniční politice

Prezident republiky Miloš Zeman se 17. února sešel s dalšími nejvyššími ústavními činiteli, aby sjednotili postoje k zahraničním problémům. První schůzky v tomto formátu se na Pražském hradě zúčastnili předseda vlády Bohuslav Sobotka, předsedové obou komor parlamentu Milan Štěch a Jan Hamáček a ministr zahraničí Lubomír Zaorálek a ministr obrany Martin Stropnický. Prodiskutovali především svůj pohled na boj proti terorismu a na dění na východní Ukrajině a shodli se, že by jejich budoucí vyjádření měla znít jednotněji. Neshoda mezi ministrem zahraničních věcí a prezidentem panovala například v názoru na boj proti terorismu. Miloš Zeman vyzval u příležitosti památky osvobození Osvětimi státy ke společné vojenské akci. Ministr Zaorálek preferuje méně konfliktní způsob. Už kvůli tomu dostal od prezidenta symbolický Chamberlainův deštník, neboť podle Zemana je Zaorálkův postoj totožný s politikou appeasementu 30. let.

Všichni přítomní se shodli na jednotném postoji ke konfliktu na východní Ukrajině. Namísto vyslání zbraní na toto území preferují politický způsob řešení. „Respektování minských dohod je jediná racionální cesta k řešení konfliktu na východní Ukrajině," řekl podle ČTK premiér Sobotka.

Dva názory na islám se střetly v centru Prahy

V pátek 20. února se na pražském náměstí Republiky sešlo na sto padesát lidí protestujících proti narůstajícímu rasismu a xenofobii v české společnosti. Mítink organizovalo několik organizací v čele s Amnesty International. Na následující den svolala Dělnická strana sociální spravedlnosti na Staroměstské náměstí shromáždění proti islámu a imigraci. Na ně dorazilo okolo čtyřiceti účastníků. Oba mítinky se obešly bez větších incidentů.

Demonstrace za práva imigrantů začala několika projevy a výzvami ke změně současného chování k menšinám a imigrantům. „Odmítáme, aby diskusi o azylu a migraci určovali ti, co šíří xenofobii a paranoiu z islamizace Česka," zaznělo z úst řečníků. Po sérii výstupů účast-

níci drželi minutu ticha za Syřany, kteří zemřeli při útěku ze země zmítané válkou. Do Evropy se pokoušejí dostat na člunech po Středozemním moři. Minulý rok tak zemřelo podle úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) 3429 lidí.

„Zatím vidíme převážně negativní projevy a postoje k uprchlictví, a to jak mezi lidmi, tak i v politickém spektru. Přitom je tady poměrně velká skupina lidí, kteří jsou tolerantní a chtějí mít společnost, která respektuje práva a svobody lidí a je schopna přijmout ty, kteří jsou v nebezpečí a nemohou ve své zemi zůstat," řekla jedna z organizátorek Magda Faltová. Na místě také byla pro kolemjdoucí dostupná petice za přijetí 1000 syrských uprchlíků. Okolo 17. hodiny se průvod s transparenty a skandující hesla jako: Uprchlíci vítejte nebo Solidarita nezná hranice, vydal pod dozorem policie ulicí Na Příkopy na Jugmannovo náměstí, kde mítink skončil dalšími projevy.

I sobotní demonstrace proti islámu se obešla bez násilí. Na rozdíl od předchozích protiislámských protestů, kterých se zúčastňovaly stovky lidí, jich na akci DSSS dorazilo pár desítek. Shromáždění zahájil předseda DSSS Tomáš Vandas projevem. Od tohoto protestu se distancovalo známé protiislámské uskupení Islám v ČR nechceme (IvČRN) tiskovou zprávou, v níž zdůraznilo odlišnost od ideologie DSSS a podpořilo jen společný názor na islamizaci Česka.

Zároveň u kostela sv. Mikuláše křesťanská iniciativa Společně žít v míru a sdružení Konexe organizovaly protest proti této demonstraci s názvem Za toleranci a mír mezi lidmi. „Nenávist hlásaná včera proti Romům, dnes proti muslimům a především proti židům, je ohrožením pro celou naši společnost, která je postavená na hluboce křesťanských hodnotách vzájemné tolerance, porozumění, respektu a bratrství mezi lidmi," citoval server Romea.cz evangelického faráře Mikuláše Vymětala z iniciativy Společně žít v míru.

Bílý kruh bezpečí spustil bezplatnou linku. Pomáhat bude obětem násilí

U příležitosti Evropského dne obětí kriminality představil v pátek 20. února Bílý kruh bezpečí (BKB) novou bezplatnou krizovou linku. Funguje pod číslem 116 006, které je jednotné ještě v šesti dalších státech Evropské unie. Linka poskytuje nepřetržitou pomoc obětem kriminality a domácího násilí a na jejím provozu se zatím podílí 25 odborníků.

Zkušební provoz zahájili již v lednu. „Přestože nebylo číslo linky zveřejněno, odbavili jsme celkem sto hovorů, z nichž pouze dva byly testovací," uvedla na tiskové konferenci prezidentka BKB Petra Vitoušová. „Celkem jsme tedy zaregistrovali 98 velmi závažných telefonátů, kterými se zabýval náš odborný tým." Přínosem nové linky je podle Vitoušové především její bezplatné fungování, které z větší části umožnily granty získané z Norských fondů a Nadace Open Society Fund, z menší pak sponzorské dary. Celkem se náklady vyšplhají k 12 milionům korun a pokryjí provoz linky do dubna příštího roku.

Hovory na linku se zatím nejčastěji týkaly domácího násilí, pohlavního zneužívání a stalkingu. Psycholožka Pavla Vyhlídalová například zmínila případ, kdy se oběť domácího násilí zhroutila poté, co u soudu svědčila proti pachateli.

Na tiskové konferenci vystoupil také europoslanec Tomáš Zdechovský (KDU-ČSL), který se sám stal obětí stalkingu. „Lidé se na vás dívají, jako kdybyste byli špinaví," přiblížil svou situaci. „Všichni známe osudy zločinců, ale nikoli obětí. I proto se této problematice chceme v Evropském parlamentu systematicky věnovat."

V březnu zahájí Bílý kruh bezpečí také rozsáhlou propagační kampaň, jejíž součástí budou takzvané spanilé jízdy po krajích, plakáty či mezioborová setkání.

Bílý kruh bezpečí vznikl v září roku 1991 jako občanské sdružení. Zabývá se především bezodkladnou podporou obětí kriminality, kterým poskytuje právní, psychologickou a sociální pomoc. Provozuje celostátní síť poradenských center a tři nonstop krizové linky. Vedle nové linky 116 006 to jsou ještě DONA, zaměřená na domácí násilí, a Linka BKB, která pomáhá obětem a svědkům trestných činů.

Prezident Zeman v Jordánsku jednal o terorismu i ekonomické spolupráci

Miloš Zeman v pondělí 9. února, pár dní po upálení jordánského pilota, přiletěl do Jordánska, aby monarchii vyjádřil podporu České republiky v boji proti takzvanému Islámskému státu. Prezident druhý den své návštěvy navštívil jednotku intenzivní péče kardiochirurgického oddělení v nemocnici Al Khalidi v Ammánu a poté se zúčastnil česko-jordánského podnikatelského fóra, kam jej doprovodily čtyři desítky českých podnikatelů. Byli mezi nimi i zástupci zbrojního průmyslu a jaderné energetiky.

Hlavním tématem fóra byla ekonomická spolupráce obou zemí a Miloš Zeman podle serveru iHNed.cz na fóru prohlásil, že Česká republika je připravena k boji proti muslimským extremistům a až bude IS poražen, zbude prostor pro součinnost. Spolupráce by se měla týkat zejména podpory rozvoje energetického průmyslu v Jordánsku. Prezident při setkání s předsedou vlády Abdalláhem Ansúrem mluvil o výpomoci České republiky s výstavbou první jaderné elektrárny v zemi. Česko má s Jordánskem velice příznivé obchodní výsledky. Za poslední rok do království vyvezlo zboží v hodnotě 686 milionů korun a dovezlo za pouhých 14 milionů.

Ve středu se Zeman setkal s králem Abdalláhem II., jemuž předal vyznamenání Řád bílého lva za boj proti terorismu jako symbol podpory ze strany českého státu. Ještě ten den odletěl do Spojených arabských emirátů, kde otevřel novou budovu zastupitelského úřadu ČR, zúčastnil se podnikatelského semináře a setkal se se zástupci protiteroristického centra Hedayah.

Premiér Sobotka na návštěvě v Jižní Koreji. Chce prohloubit ekonomickou spolupráci

„Mým cílem je, abych podtrhl zájem České republiky na rozvíjení ekonomické, ale i politické spolupráce s Korejskou republikou," přiblížil premiér pro Český rozhlas svoji nejvýznamnější zahraniční cestu v letošním roce. Bohuslav Sobotka odletěl do Jižní Koreje v pondělí 23. února, a je tak prvním českým

ministerským předsedou po 14 letech, jenž zemi navštívil. Naposledy to byl Miloš Zeman. Jižní Korea je čtvrtým největším zahraničním investorem na českém trhu a jen vloni v Česku investovala 27 miliard korun. Návštěva vládní delegace tak směřuje především k upevnění a prohloubení stávající hospodářské spolupráce s důrazem na vytváření nových pracovních míst. Zároveň by se premiér rád zaměřil na oblast cestovního ruchu, k čemuž řekl: „Počet korejských turistů u nás se zvýšil. Domnívám se, že i do budoucna tu existuje velmi zajímavý potenciál." Sobotku na jednáních doprovázel ministr dopravy Dan Ťok, náměstci několika dalších ministrů a skupina podnikatelů.

V úterý, první den své návštěvy, zahájil premiér v Soulu podnikatelské fórum a investiční seminář. Ve středu delegace zavítala do militarizovaného pásma oddělujícího Korejskou republiku od komunistické KLDR a navštívila Pchanmundžom, místo, kde v roce 1953 podpisem příměří skončila korejská válka. Premiér pokračoval setkáním s předsedou Národního shromáždění Čong Ui-hwou a následně slavnostně otevřel výtvarnou výstavu v Českém centru v Soulu.

Ve zbývajících dnech měl Sobotka na programu mimo jiné setkání s prezidentkou Pak Kun-hje. „Doufám, že korejská prezidentka na základě mého pozvání přijede do České republiky. I to by mohlo Českou republiku v Koreji významně zpropagovat," uvedl Sobotka v rozhovoru pro Český rozhlas. Důležitou součástí cesty jsou i návštěvy sídel velkých korejských podniků, například automobilky Huyndai a továrny na pneumatiky Nexen Tire, a setkání se zástupci Korean Air. Všechny tři firmy v ČR vloni významně investovaly.

Vláda od cesty očekává především přilákání dalších zahraničních obchodních partnerů. Žádné konkrétní smlouvy však delegace tento týden neuzavře, záměrem je hlavně demonstrovat zájem české politické i podnikatelské sféry rozvíjet spolupráci. Již 1. března se v Koreji otevře pobočka vládní agentury CzechInvest. Přesto nejsou podle premiérových slov hospodářské cíle těmi jedinými. „Budeme jednat o investicích, obchodních vztazích, ale i o oblastech vědy a výzkumu."

Ze Slovenska

Slováci hlasovali v referendu o ochraně tradiční rodiny, pro nízkou účast je neplatné

V sobotu 7. února odpovídali Slováci v referendu na otázky, zda souhlasí s tím, aby: 1. se manželstvím nemohlo nazývat žádné jiné soužití osob kromě svazku jednoho muže a jedné ženy; 2. párům nebo skupinám osob stejného pohlaví nebylo umožněno osvojení (adopce) dětí a jejich následná výchova; 3. školy nemohly vyžadovat účast dětí na vyučování v oblasti sexuální výchovy či eutanazie, pokud rodiče nebo děti samotné nesouhlasí s obsahem výuky. Referendum vyvolala Aliance pro rodinu peticí, pod kterou se shromáždilo 400 tisíc podpisů.

Vzhledem k tomu, že účast v referendu nepřekročila hranici požadovaných 50 %, není platné. Podle serveru Lidovky.cz hlasovalo 21,4 % oprávněných voličů. Z nich se drtivá většina vyslovila ve všech otázkách odpovědi „ano", tedy proti adopci dětí homosexuálními páry, proti homosexuálnímu manželství a proti povinnému vyučování sexuální výchovy. V první otázce to bylo 94,5 % hlasujících, v druhé 92,4 a ve třetí pak 90,3 %. Server idnes.cz uvedl, že nejvyšší účast ze všech slovenských regionů byla v Prešovském kraji, dosáhla hodnoty 32 %, nejmenší účast 16 % byla v Banskobystrickém kraji. Aktivně hlasovali například mnozí občané Lendaku pod Tatrami, obce známé vysokým zastoupením věřících. Mnoho lidí přišlo k urnám v krojích a v místním kostele se nepřetržitě modlili za dobrý průběh referenda. Křesťanští aktivisté z hnutí Aliance pro rodinu nabádali, aby lidé hlasovali pro tradiční podobu rodiny a ve třech otázkách odpověděli ano. Slováky v jejich snaze podpořil i papež František, který ve čtvrtek před tím vybídl, aby bránili rodinné hodnoty. „Chci povzbudit všechny, aby pokračovali v zápase na obranu rodiny, životodárné buňky společnosti," uvádí papežovo poselství deník Sme.sk.

K nedostatečné účasti přispěl bojkot ze strany kritiků referenda. Mezi nejhlasitější odpůrce patřila například Amnesty International, která případný kladný výsledek označila za protiprávní a omezující lidská práva. Emoce kolem referenda po jeho uskutečnění klidnil slovenský prezident Andrej Kiska. Podle citovaného serveru mimo jiné poznamenal: „Nesouhlas s jinými (názory) nesmí znamenat nepřátelství nebo pokušení nad někým zvítězit."

Slovensko je zemí, kde na počet obyvatel připadá velké zastoupení katolíků, a podle iDnes.cz je jednou z devíti zemí EU, které nemají nijak uzákoněný svazek mezi osobami stejného pohlaví, a nic nenaznačuje, že by se tento trend měl měnit. Není vyloučeno, že by mohlo být vyvoláno další referendum. Podle serveru, který odkazuje na slovenský Denník N, to ale nesmí být dřív, než za tři roky.

Ekonomika

Nezaměstnanost za leden je nižší než před rokem, přibylo i 25 tisíc volných míst

Počet lidí ucházejících se o zaměstnání, které eviduje Úřad práce ČR (ÚP ČR), sice v lednu vzrostl na 539 642 osob – tedy o 2,6 %, ale naopak klesl ve srovnání s čísly za leden 2014, kdy bylo o 75 228 více nezaměstnaných. Celková míra nezaměstnanosti tedy činí za leden tohoto roku 7,7 %.

Za uplynulý měsíc ÚP ČR nově zaregistroval 71 044 osob. Nejvyšší čísla zaznamenali na Bruntálsku (13,6 %), Mostecku (12,9 %) a Ústecku (12,5 %), naopak nejnižší nezaměstnanost byla v okrese Praha-východ (3,4 %).

S nárůstem počtu nezaměstnaných však přibyla také nová pracovní místa. Ve srovnání se stejným obdobím v roce 2014 se jejich množství zvýšilo na 62 257, k dispozici tak bylo o 25 tisíc pracovních pozic více než předchozí rok.

Kurzovní lístek
27. 2. 2015 (střed)

EUR, 1 .....27.430
Kanada, 1 .....19.597
USA, 1 .....24.401

Kultura

Český lev: Sedm cen pro sociální drama Cesta ven

Filmová akademie udílela v sobotu 21. února ceny Českého lva. Z celkového počtu 32 celovečerních hraných filmů a 22 dokumentů si ocenění ve větších počtech rozdělily pouze tři snímky – Cesta ven, Díra u Hanušovic a Tři bratři. Sedm cen obdrželo syrové drama o životním boji romské matky Cesta ven, konkrétně za nejlepší film, režii a scénář (Petr Václav), herečku v hlavní roli (Klaudia Dudová), kameru (Štěpán Kučera), zvuk (Daniel Němec a Ivan Horák) a střih (Florent Mangeot). Slavnostní předávání se uskutečnilo v sále pražského Rudolfina a provázela jím moderátorka Českého rozhlasu Lucie Výborná. Českého lva za hlavní mužský herecký výkon převzal Ivan Trojan, ve vedlejších rolích pak Lenka Krobotová a Jaroslav Plesl, všichni tři za role v hořké komedii Díra u Hanušovic Miroslava Krobota. Stejný počet Českých lvů sklidila i tradiční pohádka Jana Svěráka Tři bratři, a to za kostýmy (Simona Rybáková), masky (Zdeněk Klika) a scénografii (Jan Vlasák).

V kategorii Hudba se Akademie ze sedmi nominací, ve kterých figurovali například Jaroslav Uhlíř a Miro Žbirka, rozhodla pro Jana P. Muchowa a jeho hudební doprovod krimi komedie Krásno. Nejlepším dokumentem předešlého roku Akademie zvolila Olgu, příběh Olgy Havlové, první manželky Václava Havla. Cenu převzal Miroslav Janek.

Favorit tohoto ročníku, sportovní drama Fair play Andrey Sedláčkové, ze 14 nominovaných kategorií nezvítězil ani v jediné, a to přesto, že ho akademici ČFTA v září minulého roku zvolili jako filmového reprezentanta v boji o Oscary. „Ještě na podzim poslali za Oscary většinou hlasů drama Fair Play, které také na Lvy šlo s nejvyšším počtem nominací. Ale když na Oscarech jejich favorit neuspěl, náhle jako by si akademici všimli filmu Cesta ven, který vyhrál ceny kritiků a změnili názor," uvedla v MF Dnes Mirka Spáčilová.

V Domě národnostních menšin představili novou knihu o Slovácích v českých zemích

Koho zajímá soudobá slovenská literatura, může se na českém trhu ztrácet. Nové knihy jsou málo dostupné především pro starší (československou) generaci, která je zároveň nejvíce vyhledává. Přiblížit kulturu sousedního státu se snaží Dokumentační a muzejní středisko slovenské menšiny v ČR, které každoročně pořádá výstavu slovenských knih. Osmnáctého února tak měli příznivci slovenské literatury šanci poznat v pražském Domě národnostních menšin tituly vydané v letech 2011 až 2014.

„Letos jsme prezentovali dvacet knih a časopisů, hlavní zájem se soustředil na nový titul Pražské ozvěny: minulost a současnost Slováků v českých zemích," uvedla na dotaz Caroliny autorka křtěné knihy Helena Nosková, která spolu s prodejcem z nakladatelství Veda Zbyňkem Adamem vybírala vystavovaná díla.

Nosková pátrala v archivech a práci na nové knize doplňovala prací v terénu. Během bádání došla k faktu, že většina Slováků se v Česku cítí jako doma a za národnostní menšinu se nepovažují. „Početnost nemá vliv na vznik menšin," upozorňuje.

„Výstava mimo jiné představila beletrii, dětské knihy a odborné časopisy," vyjmenovává Nosková a doplňuje, že v největším zastoupení se objevila etnografická a historická díla. V průběhu večera zazněla jména jako Ján Rozner, Vladimír Tomčík, Hela Volanská a právě Helena Nosková.

Slovenská literatura se znovu představí při příležitosti měsíce knih v březnu. Akce, která nabídne pohled na různorodá zpracování druhé světové války, se osobně zúčastní spisovatelka Zuzana Štancelová.

Sport

Medaile z MS pro Českou republiku: Sáblíková získala dvě zlaté, Strachová bronz

Velkým úspěchem skončily výpravy dvou českých sportovkyň na nedávná mistrovství světa. Lyžařka Šárka Strachová uspěla ve velké konkurenci při slalomovém závodu 15. února v americkém Beaver Creeku. Navázala tak na dva triumfy rychlobruslařky Martiny Sáblíkové v nizozemském Heerenveenu z 12., respektive 13. února. Té se podařilo vyhrát nečekaně na tříkilometrové trati, k čemuž následující den přidala i vítězství na pěti kilometrech.

Sáblíková zazářila zejména v první zmiňované disciplíně. O české reprezentantce je totiž známo, že jí více sedí delší tratě. „Každá zlatá je cenná, já bych je nerozdělovala. Samozřejmě ale na té pětce jich mám víc, takže na trojce a navíc po souboji s Ircen je to pecka," porovnávala podle ČTK sportovkyně oba závody. Právě Holanďanka Ireen Wüstová byla pro Sáblíkovou největší soupeřkou. Obě bruslařky si při společné jízdě na 3000 metrů držely zhruba stejné tempo, Češce se do vedení podařilo dostat až v předposledním kole. Tuto pozici již nepustila a své soupeřce odjela o 1,29 sekundy. Hned druhý den si pak suverénně dojela i pro další zlato, když nedala šanci nejen druhé Carlijn Achtereekteové, ale ani třetí rivalce Claudii Pechsteinové. Tento triumf byl pro Sáblíkovou navíc jubilejní desátou medailí z MS.

Ani výhra na třech kilometrech v podání Martiny Sáblíkové však není největším překvapením února. O to se totiž ve Spojených státech postarala Šárka Strachová (rozená Záhrobská). V poslední době nepříliš úspěšná lyžařka se při svém oblíbeném slalomu vyšvihla k vynikajícímu výkonu a po zásluze si tak odváží třetí místo. Strachová jela výborně už v úvodním kole, po kterém ztrácela na druhou příčku pouhé 0,04 vteřiny. Rychlejší než česká slalomářka byly nakonec jen Švédka Frida Hansdotterová a v letošním roce fenomenální Američanka Mikaela Shiffrinová. „I když to je bronz, tak pro mě má cenu zlata. Každá medaile má svůj příběh a na téhle jsem tvrdě pracovala. Je to úžasný pocit, uvolnění, všechny emoce jdou ven," uvedla pro Český rozhlas Strachová, která se dokázala vrátit na výsluní po letech, po bouřlivém rozchodu s vlastním otcem a trenérem Petrem Záhrobským a po těžkém boji s mozkovým nádorem.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Křesťané zavražděni IS budou u koptů ctěni jako mučedníci

Patriarcha Koptské pravoslavné církve Theodoros II. rozhodl o zapsání 21 křesťanů zavražděných příslušníky Islámského státu do seznamu svatých, tzv. *synaxaria* Koptské pravoslavné církve. Tento akt je srovnatelný se svatořečením v latinské církvi.

Noví mučedníci budou připomínáni 8.Amširu koptského kalendáře. Na tento den, jenž odpovídá 15. únoru gregoriánského kalendáře, připadá svátek Uvedení Páně do chrámu.

„Jméno Ježíš bylo poslední slovo na jejich rtech. Jako tomu bylo u smrti prvních mučedníků, (...) tak i oni oslavili své vítězství. Vítězství, které žádný popravčí nemůže vzít. Jméno šeptané v poslední chvíli života je jakoby pečetí jejich mučednictví," uvedl podle portálu terrasanta.net katolický biskup Gízy Antonios Mina.

Video s popravou 21 koptských křesťanů bylo zveřejněno 15.února 2015. Egyptský prezident Abd al-Fattáh as-Sísí následně nechal bombardovat výcvikové prostory a sklady radikálů z Islámského státu. V zemi také vyhlásil sedmidenní státní smutek. Osobně navštívil káhirskou koptskou katedrálu, aby zde patriarchovi Theodorovi vyjádřil soustrast. Rodinám zavražděných křesťanů bude vyplácena pravidelná finanční částka.

Koptové jsou egyptští křesťané, v současnosti tvoří 10 % tamější populace. Většina z nich se hlásí ke Koptské pravoslavné církvi, menší pak ke Koptské katolické církvi nebo k protestantským církvím.

Ekumenická bohoslužba za oběti střelby v Uherském Brodě

Křesťanské církve v Uherském Brodě pořádají 3. března 2015 pietní ekumenickou bohoslužbu za oběti tragické střelby. V úterý 24. února 2015 zde šedesátiletý muž zastřelil osm lidí a následně obrátil zbraň proti sobě.

Modlitební setkání se uskuteční ve farním kostele Neposkvrněného početí Panny Marie. *„Na všechny pozůstalé pamatujeme v modlitbách a prosíme za spásu všech obětí,"* uvádí římskokatolická farnost na svém webu. Bohoslužby se zúčastní také např. farářka Církve československé husitské Iva Pospíšilová.

„Je velmi těžké hledat nějaké jednoduché rady pro takovou situaci," uvedl ve vysílání Radiožurnálu uherskobrodský katolický farář Josef Pelc. O pocitech příbuzných obětí dodal: *„Překlenout takovou tragickou událost trvá určitou chvíli a jsem přesvědčen, že je důležité hledat cestu odpuštění. Jinak člověk nenávist stejně vleče s sebou dál. Ale jsem si dobře vědom, že je to proces, že to není na povel."*

K útokům se ve středu vyjádřil také generální sekretář ČBK Mons. Tomáš Holub. *„Rád bych vyjádřil svou hlubokou lítost nad včerejším otřesným útokem v Uherském Brodě a zmařenými životy přítomných obětí. Všem zarmouceným rodinám a přátelům chci vyslovit upřímnou soustrast a ujistit je svou blízkostí, modlitbou a přáním, aby se jednou se svými blízkými díky Božímu milosrdenství opět shledali,"* uvedl.

Olomoucký arcibiskup Jan Graubner, do jehož arcidiecéze farnost Uherský Brod spadá, též vyjádřil hluboký soucit s lidmi, které úterní tragédie zasáhla. Zároveň ujistil o svých modlitbách za oběti a pozůstalé. Arcibiskup se také zamýšlel nad medializací tohoto zločinu: *„Domnívám se, že celá společnost by se měla zamyslet nad dobrovolným omezením informací o zločinech takového typu. Zbytečně podrobné popisování sice zvyšuje sledovanost, ale taky motivuje psychicky nemocné a navádí ke zločinům. Jedni mají sice právo na informace, ale to, jak je vidět, ohrožuje právo všech na život. Jsme povinni volit menší zlo."*

Duchovní cvičení papeže a jeho spolupracovníků

"Služebníci a proroci živého Boha" – takové bylo téma letošních postních duchovních cvičení papeže Františka a římské kurie. Ve dnech 22. až 27. února je opětovně hostil exerciční Dům Božského Mistra, který provozuje řeholní kongregace paulínů v obci Ariccia jižně od Říma. Dříve se římská kurie s papežem scházela na duchovní cvičení v kapli *Redemptoris Mater* vatikánského Apoštolského paláce. Duchovní cvičení vedl karmelitán O. Bruno Secondin, který své meditace věnoval pastoračnímu výkladu proroka Eliáše. Italský teolog vyučuje moderní spiritualitu a základy duchovního života na papežské Gregoriánské univerzitě. V červenci loňského roku jej papež jmenoval poradcem Kongregace pro zasvěcený život. Dny exercicií probíhaly podle pravidelného programu – ranní chvály, dopolední meditace, mše svatá, odpolední meditace, eucharistická adorace a nešpory. V posledním únorovém týdnu se z důvodu duchovních cvičení nekonala žádná veřejná vystoupení papeže Františka, včetně středeční generální audience.

Počet křesťanů zajatých IS vzrostl na 250

I během duchovních cvičení byl papež stále informován o událostech, které se odehrávají v severní Sýrii, a jeho modlitba je stále v souladu s utrpením těchto lidí. Uvedl to apoštolský nuncius v Sýrii Mario Zenari. Jak uvádí agentura Fides s odvoláním na místního biskupa, počet asyrských a chaldejských křesťanů, které v posledních třech dnech zajali příslušníci tzv. Islámského státu, stoupl na 250. Teroristé zde ovládli 10 vesnic v oblasti Tal Tamiru, tisíce lidí uprchli z domovů. Zajatce chtějí extremisté údajně vyměnit za své bojovníky. Akt *„ostře odsoudila"* Rada bezpečnosti OSN, která požádala o okamžité propuštění rukojmí. Podle Mons. Zenariho se místní lidé – a obzvláště křesťané – cítí *„opuštění"* mezinárodním společenstvím, neboť nevidí konkrétní výsledky dosavadního úsilí. Situace v Sýrii je podle nuncia jednou z největších humanitárních katastrof od 2. světové války. *„Děje se to před očima všech! Je třeba zastavit a vyřešit situaci občanského konfliktu, ale současně také zastavit postup chalífátu,"* uvedl Zenari. Právě obyvatelé Sýrie totiž čelí dvěma konfliktům: Trvající pětiletá občanská válka si vyžádala více než 200 tisíc obětí a více než milion zraněných; přes 7 milionů lidí uteklo z domovů v rámci Sýrie a 4 miliony do zahraničí. Druhým konfliktem je postup tzv. Islámského státu.

Podle zpáv České biskupské konference a Rádia Vatikán

Připomínáme si 70 let od smrti P. Richarda Henkese



Sedmdesát let letos uplyulo od smrti strahovického faráře P. Richarda Henkese v koncentračním táboře Dachau. Kněz z řádu palotinů byl v roce 1943 zatčen gestapem za svá protinacistická kázání. Hrdinství katolického kněze si v neděli 22.února 2015 připoměli při mši svaté v palotinském kostele v německém Vallendaru. Bohoslužbu zde celebroval ostravsko-opavský biskup František Václav Lobkowicz.

Německá diecéze Limburg od roku 2003 usiluje o svatořečení kněze, který se narodil na jejím území v roce 1900. P. Richard Henkes pochází z města Ruppach. Ve svých devatenácti letech vstoupil do Společnosti katolického apoštolátu (SAC, zvaní též pallotini) a dne 6. června 1925 byl v Limburgu vysvěcen na kněze. Jako učitel působil ve studijních zařízeních palotinů v Schönstattu a v Alpen, od r. 1931 pak v Horním Slezsku, ve městech Katscher (dnes Kietrz) a Frankenstein (Ząbkowice Śląskie).

Při mimořádných úkonech duchovní správy ukázal jako postní kazatel a exercitátor především mladým lidem cestu, jak žít svou vírou v době nacismu. Postavil se jednoznačně proti národněsocialistickému názoru a odvážně zvěstoval poselství křesťanství. Věděl, že nacismus je ideologie zla a nenávisti, zároveň byl hluboce přesvědčen o velikosti Ježíšova poselství lásky a navíc měl v sobě sílu a odvahu obojí nejen srozumitelně a nahlas pojmenovat, ale také konkrétně a prakticky uskutečnit.

V roce 1941 se P. Henkes stal duchovním správcem malé farnosti Strahovice na Hlučínsku. Kromě plnění povinností faráře se též věnoval exerciciím v exercičním domě sv. Josefa v Branicích a vystupoval jako kazatel na různých místech v širokém okolí. Jeho činnost byla sledována gestapem. Na základě udání byl 8. dubna 1943 pro „pobuřování národa z kazatelny" zatčen a 10. července poslán do koncentračního tábora v Dachau. „Jdu za svou cestou s Bohem," píše a pokouší se zde povzbudit sklíčené, pomoci hladovějícím. Učí se též česky a po válce chce zase působit na východě.

Když v prosinci 1944 vypukla v koncentračním táboře tyfová epidemie, byly některé vězeňské bloky (mezi nimi i „český" blok č. 17) prohlášeny za uzavřené bloky smrti. Tehdy se P. Richard Henkes – vědom si náročných požadavků evangelia i rizik provázejících jeho rozhodnutí – přihlásil jako dobrovolný ošetřovatel k péči o nemocné a umírající. Mnohým tak daroval v posledních chvílích života jako člověk lidskou blízkost, mnohým jako kněz skrze svátosti blízkost Boží. Seznámil se zde i s P. Josefem Beranem, pozdějším pražským arcibiskupem a kardinálem, dalším z kandidátů na blahořečení.

Při své službě nemocným však P. Henkes sám smrtelně onemocněl a své nemoci 22. února 1945 podlehl. Jeho tělesné ostatky byly zpopelněny a popel tajně převezen mimo koncentrační tábor. V neděli 7. června 1945, v den 20. výročí jeho primice, pak byl popel tohoto mučedníka lásky k bližnímu, přirovnávanému k polskému knězi P. Maxmiliánu Kolbemu, slavnostně uložen do hrobu na hřbitově palotinů v Limburgu.

Na základě svědectví o životě P. Richarda Henkese se v neděli 25. května 2003 sešli v palotinském kostele Panny Marie v Limburgu čeští a němečtí kněží a věřící. Za účasti ostravsko-opavského biskupa Františka Václava Lobkowicze pak biskup limburgské diecéze Franz Kamphaus zahájil diecézní proces o životě, ctnostech, smrti a pověsti svatosti služebníka Božího P. Richarda Henkese jako první krok směřující k jeho prohlášení za blahoslaveného. Diecézní proces byl uzavřen v lednu 2007 a dokumenty byly následně odeslány vatikánské Kongregaci pro blahořečení a svatořečení.

Pavel Suida
Podle zpráv České biskupské konference



Oficiální obraz k blahořečení P. R. Henkese SAC

„Abychom mohli mít účast na eucharistické hostině, potřebujeme nutně smíření s Bohem ve svátosti smíření, ale smíření s Bohem není možné bez smíření s lidmi."

MODLITBA

Bože, Otče milosrdenství, na přímluvu Tvého služebníka, P. Richarda Henkese, mučedníka, daruj smíření našim rodinám a společenstvím, farnostem a diecézi, i celému našemu národu. Pomáhej nám milostí Ducha Svatého, ať jsme tvůrci pokoje zde na zemi, abychom dosáhli pokoje v Tvém království. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

http://www.pallotini.cz

Ježíšovo zmrtvýchvstání jak je neznáme

Vzkříšení



Na zahradě je naprosté ticho a všude se třpytí rosa. Nahoře obloha nabývá odstínu stále jasnějšího safíru, který vystřídal její namodralou čerň, posetou hvězdami.

Kterási hvězda dosud nechce zemřít a hledí dolů pohledem, který stále více blednе ve světlých vlnách svítání...

Ospalé stráže, zkřehlé zimou, bdí v různých postojích před Hrobkou, jejíž kamenné dveře byly na okrajích opatřeny tlustou vrstvou omítky a červenými pečetěmi, vtištěnými přímo do čerstvého vápna...

Strážci si v noci zřejmě udělali oheň, neboť je zde popel s dosud doutnajícími uhlíky, a museli i jíst a hrát, protože zbytky jídel a jemné kostičky, sloužící nějaké hře, jsou dosud rozházeny po zemi...

Na obloze, která je teď na východě celá zabarvena do růžová, ale dosud bez slunce, se objeví zářící meteor, ohnivá koule nesnesitelného jasu, a sestupuje stále níž, zanechávaje za sebou načervenalou brázdu... Meteor se řítí velkou rychlostí k Zemi a rozlévá tak silnou a úchvatně krásnou zář, že narůžovělé světlo se ztratí, překryto touto sálající bělostí.

Strážci pozvedají udiveně hlavu, protože tato zář je doprovázena mocným hučením, harmonickým, slavnostním, naplňujícím všechno Stvoření. Přichází z rajských hlubin. Je to aleluja, andělská sláva, která doprovází Kristova Ducha, vracejícího se do jeho oslaveného Těla.

Meteor udeří do chrámové uzávěry, vyrazí ji a odhodí na zem a naplní hrůzou strážce, hlídající zde Pána Vesmíru; jeho návrat na Zem je doprovázen zemětřesením, tak jak tomu bylo ve chvíli, kdy Duch Pánův Zem opouštěl. Meteor pronikne do temné Hrobky, kterou ozáří nepopsatelným světlem, a zatímco zůstane nehybně zavěšen ve vzduchu, Duch se opět vlévá do Těla, odpočívajícího pod svými pohřebními obinadly. Tělo obdrží příkaz a poslechne ho a vydá hluboký povzdech...

Oslavné tělo se pod rubášem přetváří do své věčné krásy: probouzí se ze spánku smrti, vrací se „z nicoty", ve které bylo, žije, když předtím bylo mrtvo...

A pak se znenadání pod těžkým rubášem objeví pohyb. Začíná pohnutím zkřížených rukou a vrcholí v okamžiku, kdy Ježíš povstane a objeví se... nádherný, vznešený a velkolepý, nadpřirozeně krásný... Bez svých zranění a krve, oslňující světlem, které v přívalech tryská z jeho pěti ran a vystupuje všemi póry jeho pleti. Toto všechno oko nemá téměř ani čas postřehnout.

Učiní svůj první krok: z jeho rukou a nohou přitom tryskají paprsky a vytvářejí kolem něho světelnou zář... A tak je teď opravdu „Světlem," které se ztělesnilo, ne ubohým světlem Země, ne ubohým světlem hvězd, ne ubohým světlem slunce. Ale Světlem Božím: všechna rajská nádhera je shromážděna v jediné Bytosti; jeho očím vtiskne nepředstavitelně jasný azur, vlasům zlatý oheň, šatu a barvám andělskou sladkost...

A jak potom kráčí k východu z hrobky, objeví se dvě velice krásná, vzájemně si podobná světla, jedno z jedné strany, druhé z druhé strany zápraží, a hluboce se sklánějí a uctívají svého Boha, který vychází, obklopen svým světlem. Opouští pohřební jeskyni a vrací se na zem, která se právě radostně probouzí a celá se skvěje v rose a v barvách květin a růží, a odívá se nesčetnými květy jabloní, jež se teprve teď otvírají. (O měsíc opožděně.)

A strážci, ti jsou omráčeni... Zkažené síly lidí Boha nespatří, zatímco čisté síly světa: květiny, byliny, ptáci obdivují a uctívají Mocného, který přichází v záři svého Světla a prvních slunečních paprsků.

Ježíš se usmívá a jeho pohled spočine na květech a na větvích, zvedajících se k jasné obloze, a v té chvíli na sebe bere vzezření té největší krásy. A miliony něžných a roztomilých květů vytvářejí nad hlavou slavobránu. A jak jiskří diamanty rosy! Ale nejkrásnější jsou nebesa, ve kterých se odrážejí jeho nádherné oči, a slunce, odívající do radosti malý obláček, přinášený lehkým vánkem, který přichází políbit svého Krále vůněmi zahrad a laskáním hedvábných okvětí...

Ježíš pozvedá ruku a žehná a pak, zatímco ptáci zpívají zplna hrdla a vítr přináší své parfémy, mizí mým zrakům a ponechává mě mé radosti, která smazává i tu nejnepatrnější vzpomínku na zármutek a utrpení a obavy o zítřek.

Ježíš se zjevuje své Matce

Maria stále klečí s tváří k zemi. Řeklo by se - ubohá ubitá věc...

Náhle se zavřené okno rozevře s důrazným bouchnutím svých těžkých okenic a dovnitř s prvními slunečními paprsky vstupuje Ježíš.

Maria, která se při hluku otřásla a pozvedla hlavu, aby se podívala, proč se okenice rozevřely, spatří, jak k ní přistupuje její zářící Syn: krásný, nekonečně krásnější, než byl před svým utrpením, usměvavý, živý, jasnější než slunce, oděný v bělostný šat, který jako by byl utkán ze světla.

Maria se vztyčí na kolenou, zkříží ruce na prsou a řekne pohnu-

tým hlasem, který je současně smíchem i pláčem: „Pane, můj Bože.“ A zůstane takto, uchvácena kontemplací a s tváří zmáčenou slzami, ale už rozjasněnou, zklidněnou úsměvem a vytržením.

Ale Ježíš nechce vidět svou Maminku na kolenou jako nějakou služku. Vztáhne k ní ruce, z jejichž ran vystupují paprsky, kterými jeho oslavené Tělo září ještě víc, a zavolá na ni: „Maminko!“

Ale to už není ono slovo plné zármutku při rozhovorech a loučení před Utrpením, ani zlomené zaúpění při setkání na Kalvárii a potom v agónii. Je to zvolání triumfu, radosti, osvobození, oslavy, lásky, vděčnosti.

Skloní se nad svou Matkou, která se ho neodvažuje dotknout, a vezme ji pod lokty, pozvedne ji, sevře na svém Srdci a obejme.

Ó, teď konečně Maria chápe, že to není vidění, že je to její Syn skutečně vzkříšený, zeje to její Ježíš, Syn, který ji stále miluje jako Syn. A s výkřikem se mu vrhne kolem krku, obejme ho a políbí, smějíc se i plačíc zároveň. Líbe ho na čelo, kde už nejsou žádné rány, na hlavu, která už není rozcuchaná ani zaplavená krví, na jeho zářivé oči, uzdravené líce, ústa, která už nejsou oteklá. A pak bere jeho ruce a políbí na hřbetě a na dlaních jejich zářící rány a náhle se shýbne k jeho nohám, pozvedne jeho oděv plný nádhery a políbí je. Pak se zvedne, pohlédne na něho, ale neosmělí se.

Ale Ježíš se usmívá a rozumí. Pootevírá svůj oděv na prsou a říká: „A tuto ránu, Maminko, nepolíbíš? Tu, která ti způsobila takovou bolest a kterou jsi jen ty sama hodná políbit? Polib mě na Srdce, Maminko. Tvůj polibek smyje mou poslední rozpomínku na všechno, co je bolest, a dá mi tu poslední radost, která mi dosud chybí k mé radosti Vzkříšeného.“ Ježíš bere do svých rukou obličej své Matky a pokládá její rty na rty rány v boku, odkud tryská úplná záplava světla.

Mariina tvář, ponořená do paprsků jeho světla, je jím orámována jako aureolou. A Maria líbe Ježíšovu ránu, líbe ji a nemůže se tohoto polibku nasytit. Řeklo by se - žíznící, která svá ústa přiložila k prameni a pije z něho život.

A teď promluví Ježíš.

„Maminko, všechno je skončeno. Teď už nesmíš plakat pro svého Syna. Zkouška je dovršena. Přišlo Vykoupení. Maminko, děkuji ti, že jsi mě počala, vychovala, pomáhala v životě i ve smrti.

Cítil jsem, jak ke mně přicházejí tvoje modlitby. Byly mou silou v bolesti, mými společníky na mé cestě po Zemi i mimo Zem. Přicházely za mnou na kříž i do limbu. Byly kadidlem, které předcházelo před Velekněžem, jdoucím povolat své služebníky, aby je zavedl do chrámu, jenž nezanikne: do Nebe. Přicházely za mnou až do Ráje a předešly tam jako andělský hlas průvod vykoupených vedených Vykupitelem, aby andělé byli připraveni pozdravit Vítěze vracejícího se do svého Království. Byly slyšeny a viděny Otcem i Duchem, kteří se z nich těšili jako z nejkrásnější květiny a nejsladšího zpěvu Ráje. Byly poznány patriarchy a novými světci, prvními obyvateli mého Jeruzaléma a já ti přináším jejich poděkování, Maminko, s ním i polibky a požehnání tvých rodičů a Josefa, tvého duchovního manžela.

Celá Nebesa ti zpívají hosana, má Matko, Svatá Maminko! Hosana, které neumírá, které nelže jako hosana, jímž mě oslavovali před několika dny.

Nyní jdu za svým Otcem ve svém lidském oděvu. Ráj musí spatřit Vítěze v jeho oděvu Člověka, ve kterém zvítězil nad hříchem člověka. Ale pak ještě přijdu. Musím utvrdit ve víře ty, kteří dosud nevěří a potřebují uvěřit, aby k víře přiváděli ostatní; musím posílit ty, kteří jsou slabí a kteří budou potřebovat mnoho síly, aby vzdorovali světu.

Pak vystoupím na Nebesa, ale neponechám tě samotnou, Maminko. Vidíš tento závoj? I když jsem byl ubitý, přesto jsem ještě učinil tehdy pro tebe *zázrak*, abych ti dal tuto útěchu. Ale vykonal jsem pro tebe i jiný *zázrak*. Budeš mě vlastnit ve Svátosti, skutečného, takového, jakým jsem byl, když jsi mě nosila. Nebudeš nikdy sama, tak jak jsi byla v těchto dnech.

Ale pro moje vykoupení bylo zapotřebí, abys zakusila i tuto bolest. K vykoupení bude neustále mnoho přidáváno, neboť neustále bude vznikat mnoho hříchů. K této vykupitelské spoluúčasti budu vyzývat všechny své služebníky. Ale ty sama vykonáš více než všichni světci dohromady. Právě proto byla také nutná i tvá dlouhá opuštěnost. Teď je skončena. Já už nejsem oddělen od Otce a ty nebudeš oddělena od Syna. A máš-li Syna, máš naši Trojici a jako živé Nebe ji poneseš na Zemi mezi lidmi, a tak budeš posvěcovat církev jako Královna kněžství a Matka křesťanů. A pak si pro tebe přijdu. Ale to už nebudu já v tobě, ale ty ve mně, v mém Království, abys učinila Ráj krásnějším. Teď odcházím, Maminko. Teď jdu potěšit štěstím tu druhou Marii. Pak vystoupím k Otci. A teprve odtud přijdu za těmi, kteří nevěří.

Maminko, dej mi polibek jako požehnání, já ti dávám za společníka svůj Pokoj. Sbohem.“

A Ježíš mizí ve slunci, jehož záplava paprsků sestupuje z jasného ranního nebe.

Ježíš promlouvá: *„Vřelé Mariiny modlitby o nějakou dobu uspíšily mé Vzkříšení.*

Řekl jsem předtím: »Syn člověka bude zabit, ale třetího dne vstane z mrtvých.« Zemřel jsem v pátek ve tři hodiny odpoledne. Ať už dny počítáte podle jejich názvů, ať už počítáte hodiny, nedělní svítání mě nemělo spatřit vzkříšeného. Na hodiny to bylo pouze třicet osm místo sedmdesáti dvou hodin, kdy mé Tělo odpočívalo bez života. Podle dní jsem měl přijít přinejmenším až večer třetího dne, abych mohl říci, že jsem byl v hrobce tři dny.

Ale Maria tento zázrak uspíšila. Stejně jako svou modlitbou otevřela Nebesa o několik let před určenou epochou, aby dala světu jeho Spásu, i teď obdržela uspíšení o několik hodin, abych tak utěšil její zmírající srdce...“

Vybráno z knih:

Život Pána Ježíše a Život Panny Marie podle Marie Valtorty

Italská vizionářka MARIA VALTORTA (1897-1961) patří k nejvýznamnějším omilostněným duším všech dob. Posledních 28 let svého života byla trvale upoutána na lůžko; v letech 1943-1947 na něm napsala desetisvazkové dílo O životě Ježíše Krista, který ji dal vidět nejdůležitější události ze svého života života své Nejsvětější Matky. Valtorta je vylíčila velmi barvitým a poutavým slohem, prozrazujícím, že je nejen významnou duší - obětí za nápravu světa, ale i velkou spisovatelkou.

Hněv

„Někdy bych ho roztrhl...“ Co bych všechno v hněvu neudělal! Stupnice této vášně se rozkládá od lehkého rozladění přes výbuch zuřivosti v okamžiku vzplanutí, bouřlivého vybití, od nevypočitatelného prchlivého hněvu až k vytrvalé zášti. Široké je také spektrum projevů: zmlknutí a těžké oddechování, vrčení a křičení, zatínání pěstí a rvaní si vlasů, bouchání dveřmi a ničení předmětů. Všechno se přitom může rozplynout vniveč – doslova i v přeneseném smyslu.



V takovém hněvu člověk nedělá nic, co by bylo Bohu milé (srov. Jak 1,19–20). Evagrios Pontikos († 399), teolog egyptské pouště, to znázorňuje ve své knížce „O osmi myšlenkách“ drastickými obrazy: zuřivého mnicha přirovnává k osamělé divoké svini, která cení zuby. Tak jako se lev v kleci stále točí dokola, tak se točí také hněvivý člověk v zajetí myšlenek na pomstu. „Oči hněvivého jsou zakalené a podlité krví a jsou zvěstovateli jeho zmateného srdce.“

Poněkud střízlivěji analyzuje hněv svatý Tomáš Akvinský († 1274) a nachází jako jeho jádro touhu po pomstě. Skutečně se cítíme v této náladě být někým nebo něčím podrážděni a omezováni, ať jsou to obtížní komáři anebo soused, který v době oběda vrtá svojí vrtačkou. Ať je to pomalá obsluha v restauraci, představený, který nás stále pokořuje a blamuje, nebo nějaký stejně nepohodlný a neodbytný upomínač. Také neschopnost vykonat něco, co jsme si předsevzali, může vyvolávat vztek. Hněvivý člověk vždycky pociťuje nutkání odstranit nepříznivý stav, proto ty projevy nevrlosti.

Jinak než otec pouště Evagrios klade svatý Tomáš důraz na to, že hněv nemusí být vždycky pochybením. Právě naopak: Kdo se například nerozčílí nad zřejmými nespravedlnostmi ve veřejném životě, nad systematickým sváděním dětí a mládeže státními výchovnými programy, nebo nezakročením církevních pastýřů proti zpustnutí na vinici Páně, tomu chybí něco podstatného. Síla hněvu patří k lidskému duševnímu životu, ona dává podnět a hybnost k odstranění překážek. Proto je životně nutná v dnešním padlém světě, v němž toho tolik odporuje pravdě a dobru.

Ale není vždy oprávněný důvod ospravedlňovat každé vybíjení hněvu. Kdo má odpovídající vlohy, ten ví, že právě hněv má sklony k tomu, aby překročil správné měřítko. Pěkně jsem to viděl znázorněné na jednom obrázkovém příběhu, ve kterém muž, jenž byl rušen mouchou při popíjení kávy, v záchvatu zuřivosti a pronásledování tohoto hmyzu zničil celý pokoj a roztřískal vzácné předměty, aby se nakonec musel dívat na to, jak moucha odlétá na svobodu rozbitým oknem... Protože se vášnivost okamžiku soustřeďuje na jednu jedinou věc a podněcuje přitom pocity, je bezpodmínečně nutné při jejím výskytu zachovat opatrnost a obezřetnost a chladnost mysli. Kromě toho se může hněv minout se svým kladným cílem také tehdy, když má umírněný průběh, a může vyprchat bez užitku, aniž by způsobil něco dobrého.

Evangelia nám ukazují Ježíše, Syna Božího, naplněného hněvem. Tak třeba při zatvrzelosti farizeů (Mk 3,5) nebo při vyčištění chrámu (Mk 11,15). Pán nás ale vyzývá, abychom se učili od něho, protože on je „tichý a pokorný srdcem“ (Mt 11,29). Nemáme se snažit o hněv, ale o pokoru a mírnost, tedy o ctnosti, kterými jsme mírněni. Při všem přání se ale musíme učit – jak říká svatý Pavel (Řím 12,19) – abychom se sami nemstili, ale abychom to nechali poslednímu hněvu Božímu, podle slova: „Moje je pomsta. Já budu odplácet, říká Pán.“ (srov. Lv 19,18 a Dt 32,35)

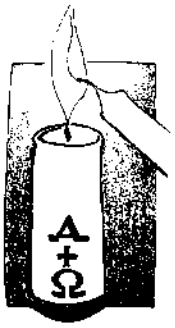
Jak je krásné, když tak lidská duše jedná, říká nám Evagrios Pontikos: „Jak rozkošný je pohled na klidné moře, ale není nic pěknějšího než klidná nálada. Vždyť do klidného moře se ponořují delfíni, v klidné náladě plynou bohulibé myšlenky. – Mírnost muže je Bohem zamýšlená, klidná duše bez hněvu se stane chrámem Ducha Svatého. – Kristus klade svoji hlavu na shovívavého ducha a uklidněné smysly se stanou stánkem Nejsvětější Trojice.“ Co by bylo více si přát? Mezi katolickým lidem se říkává dvojverší:

„Ježíši, tichý, srdce pokorného,
přetvoř naše srdce podle srdce svého!“

P. Bernward Deneke FSSP, Wigratzbad
Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 18/2014 - překlad Světlo 6/2015



ČESKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH



V České katolické misii svatých Cyrila a Metoděje

9415 Rochester Avenue, Brookfield, IL 60513

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 28. března 2015 - 6.30 hod. večer

Neděle 29. března 2015 - 10.30 hod. dopoledne

Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma

Svěcení ratolestí, zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Marka
Slavnostní mše svatá

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 2. dubna 2015 - 7.30 hod. večer

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně

Umývání nohou vybraným mužům, po mši svaté společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu

Pátek 3. dubna 2015

***3.00 hod. odpoledne* - Pobožnost Křížové cesty**

***7.30 hod. večer* - Památka umučení Páně**

Zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana
Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání

Sobota 4. dubna 2015 - 7.30 hod. večer

Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Písma svatého
Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody, obnova křestních slibů,
mše svatá zakončená slavnostním požehnáním,
chvalozpěv Vesel se nebes Královno, svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční - Neděle 5. dubna 2015

10.30 hod. dopoledne

Slavnostní mše svatá. Svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď.

Bližší informace podá: Mons. Dušan Hladík - Telefon (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 – 1050



Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 **(773) 242-2027**

Zde mluvíme také česky



Veselé Velikonoce přeje

Czech voice of Cleveland

„Joe Kocab“

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com



ALLELUIA !

HAPPY EASTER !

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Česká Misie Vás srdečně zve na

POMLÁZKOVOU ZÁBAVU & KOŠT VÍNA

na Velikonoční neděli 5. dubna 2015
od 12:00 do 7:00 večer

v Klubu Misie 9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

K tanci a poslechu hraje

CIMBÁLOVÁ MUZIKA

K obědu bude smažený řízek s bramborovým salátem.
K občerstvení další dobrá jídla a domácí pečivo.

Vstup $ 14,-

Každý za to dostane v hodnotě $ 10,- poukázky na úhradu občerstvení a pamětní skleničku na víno.

Při této akci proběhne již tradiční

Výstava vín a ochutnávka vzorků

Kdo chce vystavovat víno, odevzdá dvě láhve stejného vína nejpozději týden před akcí v České Misii.

Bližší informace podá Mons. Hladík
708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

České rádio v Chicagu



Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Káblovka

Česká a Slovenská televize

- na šedesát českých a slovenských programů
- hlavní programy s časovým posunem pro USA
- možnost záznamu všech pořadů
- napojení přímo na televizor bez počítače

Za jednu cenu $ 28.99 na měsíc
máte dvě služby:

Kablovka.com i
Online TV1.com

Veškeré informace podá a instalaci zařídí
česky mluvící technik
Volejte: Libor Kobza 708 - 328 – 5173

Realitní a advokátní kancelář HORREN a H&P-LAW

Dovolte nám představit Vám naší skupinu sestávající z realitní kanceláře HORREN s.r.o. a advokátní kanceláře H&P-LAW, s.r.o., jež se zásadní mírou podílí na činnosti Nadačního fondu DOTEK, díky kterému nyní v Chicagu v českých krajanských školách působí učitelka českého jazyka slečna Nikola Štěrbová.

Realitní kancelář HORREN s.r.o byla založena v roce 1993 majitelem a jednatelem společnosti JUDr. Jaroslavem Horkým v jedné osobě. Tato kancelář se specializuje na veškeré realitní služby pro klienty jak z domova, tak zahraničí, zejména se jedná o prodej, nákup, správu, poradenství v oblasti investic do nemovitostí, včetně veškerých právních služeb ve spolupráci s odborníky v oblasti práva.

Počínaje rokem 1999, začala společnost HORREN s.r.o. více oslovovat české krajany. Na území České republiky byla nalezena celá řada nezkonfiskovaného a opuštěného majetku českých krajanů, o které nikdo ze zahraničí nejevil zájem či o tomto majetku neměl povědomí. Z informací, jenž nám byly předávány, bylo zjištěno, že znalosti ve vztahu k ochraně práv k nemovitému majetku v České republice jsou mnohdy velice chatrné a obdržené informace poté velice často i nedostatečné a chybné. Proto je snahou společnosti tyto krajany vyhledat, oslovit a zajistit jim veškerý právní a realitní servis.

Krajané velmi často slýchali ze strany ať už českých úřadů či jiných institucí, že takové navrácení majetku je v nynější době již nemožné. Ve spojení s představou údajných a domnělých nákladů a daňových povinností spojených s navrácením majetků pak docházelo k situaci, kdy se takoví krajané raději od majetku jednou provždy distancovali, aniž by měli možnost si prověřit, zda-li jsou tyto informace pravdivé a mohli si vyhledat pomoc na odborné úrovni, neboť na dálku se potřebný odborník zajišťuje velice obtížně. Neví, na koho se obrátit, nemají na nikoho doporučení. A to ani od těch, kterým se podařilo v restituci rodinný majetek získat zpět.

Bývá ironií osudu, že vlastníci či jejich potomci žijí ve svých nových domovských státech ne v příliš příznivých ekonomických podmínkách a přitom by jim majetek, který se nalezl v České republice, umožnil zvýšení jejich životní úrovně či umožnil realizaci dlouhodobě plánovaných a vytoužených investic. Je pouze potřeba se rozhodnout a přikročit k řešení.

Tato činnost je v současné době hlavní náplní naší skupiny. Naše výsledky pro krajany v USA, Austrálii, Izraeli, Německu a dalších zemích nás utvrzují, že jsme se vydali správným směrem. Nezapomeňte, že jsme tu pro Vás a můžete se na nás kdykoliv obrátit.

V průběhu rozšiřování služeb realitní kanceláří HORREN, s.r.o., začalo být klienty vyžadováno více právních služeb týkajících se nejen nemovitostí, a proto byla v roce 2013 založena advokátní kancelář H&P-LAW, s.r.o. Vzhledem k probíhajícím legislativním změnám, které připomínají v České republice spíše smršť než logický vývoj, je i pro nás odborníky často situace velmi nepřehledná, natož potom pro laiky. I z tohoto důvodu se Vás snažíme pravidelně informovat o důležitých legislativních změnách, které by se Vás mohly dotýkat.

Naše advokátní kancelář H&P-Law, s.ro. nabízí také veškeré služby týkající se právní problematiky v oblasti občanského, obchodního a správního práva. Jde například o vyhotovení poslední vůle, zastupování v majetkoprávních sporech, ale i záležitosti týkající se daňové problematiky, stavebního řízení, o zastupování v soudních sporech či při jednání se spoluvlastníky a nájemníky Vašich nemovitostí. Žádný problém pro nás není neřešitelný. Obrátit se můžete přímo na naše kancelář či případně se na slečnu Nikolu Štěrbovou, která je vám plně k dispozici na tel: (708) 673-1980 nebo na emailové adrese nikola.sterbova@gmail.com. Lze ji zastihnout osobně na České misii v Brookfieldu.

PRÁVNÍ PORADNA – odpovídá JUDr. Jaroslav Horký, partner advokátní kanceláře H&P-LAW, s.r.o.

Otázka: Mám v menším městě na Moravě byt, který je již 20 let prázdný. Nevím, jestli se budu do České republiky vracet. Co s ním mohu provést?

Z pohledu realitního makléře bych v prvé řadě řekl, že není rozdílu mezi tím vlastnit jeden byt nebo domů deset. Je to stejná starost. Nepovažuji za příliš šťastné řešení, že daný byt nikdo z rodiny či blízkých trvale neužívá, a proto ho na dálku pronajímáte. Jsou lokality, které jsou dlouhodobě z investičního hlediska nezajímavé a nerentabilní. Jedná se především o lokality mimo Prahu, Brno, dalších velkých krajských měst a rekreačních a turistických oblastí. Ve Vašem případě bych zauvažoval, zda nemovitost raději neprodat a finanční prostředky použít na nákup jiné nemovitosti v lokalitě, kde Vám nemovitost může přinést nějaký zisk, ať už v podobě narůstající hodnoty nemovitosti, či plynoucí z pronájmu této nemovitosti.

Samozřejmě i v tomto Vám můžeme pomoci a navrhnout vhodnou investiční příležitost. Současně bychom Vám zajistili i kontrolu nad Vaší investicí tak, aby z Vaší strany bylo vynaloženo pouze minimální úsilí a byli jste vystaveni nulovému riziku. Konečné rozhodnutí, zda takové nabídky konkrétní investiční příležitosti využijete nebo ne, bude záviset pouze na Vás.

Jak naše advokátní kancelář, tak i naše realitní kancelář, jsou schopny zajistit komplexní servis týkající se správy Vašeho majetku a zajistit jeho ochranu tak, aby nikdo nemohl využít Vaší nepřítomnosti ve svůj prospěch a majetek vám zatížit nebo zcizit či jinak znehodnotit.

Otázka: Máme nemovitost v České republice, na co si máme v současné době dát pozor?

Počátkem roku 2014 nabyl platnosti a účinnosti nový občanský zákoník, který v některých případech posiluje a v některých oslabuje vlastnická práva. Je nutné pečlivě si tyto práva střežit, neboť pokud je nemáte pod kontrolou, může se Vám snadno stát, že osoba, která bude vědět, že se dlouhodobě nezdržujete v České republice, Vám Vaši nemovitost ukradne. V případě, že nemáte správné a řádné údaje v katastru nemovitostí a máte tam v lepším případě uvedenou pouze českou adresu, v horším případě žádnou, je možné, že Vám nebude nikdy doručeno oznámení o zahájení řízení týkající se změny vlastnického práva, které je povinně od počátku roku 2014 katastrem nemovitostí zasíláno všem vlastníkům. Osoba, jež pak Vaši nemovitost podvodným způsobem nabyde, ji následně velmi rychle prodá někomu dalšímu. Tato třetí osoba má založeno zákonné právo tuto nemovitost vlastnit a Vy se můžete pouze velice složitě domáhat náhrady škody po osobě, která Vám nemovitost původně ukradla a poté na třetí osobu převedla. Většinou se však bohužel jedná o tzv. bílé koně, na kterých si nikdy nic nevezmete, neboť nemají žádného majetku. V momentě, kdy nemáte svého právního zástupce či pověřenou osobu, která Vám tyto záležitosti odborně hlídá, a nejste fyzicky v České republice, není možné této situaci na 100 % předejít.

Nový občanský zákoník zásadní mírou zasáhl do práv a povinností vlastníků, ať již nemovitostí či jiných věcí. Plně chápeme, že je pro Vás mnohdy obtížně všemu zcela porozumět a dostát svým zákonným povinnostem a obhájit si svá práva, a proto tu jsme pro Vás a jsme schopni Vám tyto služby nabídnout.

Připravil JUDr. Jaroslav Horký, Praha

Pronásledovaní křesťanů

Mučedníci na počátku 21. století – jen pro „silné nervy“



Tisíce křesťanů v Ankawě, kde spí na lavicích v kostelích, v zahradách, na chodnících. Na území ovládané Kurdy uprchlo v roce 2014 asi 130 000 křesťanů z Irácých území ovládaných Islámským státem.

Už nevíme, jak upoutat pozornost vlád a lidí…

„Genocida křesťanů probíhá za naprosté lhostejnosti, ne-li s dobrozdáním západních mocností. To vše se děje za zjevné lhostejnosti Západu. Už nevíme, co bychom měli dělat, abychom vzbudili nějaký zájem, upoutali na sebe pozornost vlád a lidí, kteří na mezinárodní scéně mají slovo. O Islámském státu, který nyní ohrožuje město Kobani, se mluví jako o nové značce parfému…,“ řekl v říjnu 2014 pro vatikánský rozhlas Ignác III. Younan, antiochijský patriarcha syrsko-katolické církve.

Když o tom člověk jen čte, nechápe, co se děje… Pochopí, teprve když to vidí… Výběr z otřesných fotografií z Kobani, Mosulu a dalších míst v Sýrii a Iráku – fotodokumentaci, která zachycuje scény z novodobého pronásledování křesťanů – jsme připojili k této reportíži. Jsme si vědomi toho, že řada lidí nebude schopna se na ně dívat. Současně jsme však považovali za svou povinnost zprostředkovat celou skutečnost – i když je hrozná. Protože – a snad s námi budete souhlasit – toto musí lidé vědět!



Zajaté křesťanské a jezídské ženy se stanou sexuálními otrokyněmi muslimů

Víc než stokrát slyšet…

Johannes Gerloff, německý žurnalista, který se dlouhodobě specializuje na Blízký východ, popisuje současné pronásledování křesťanů v Sýrii a Iráku: „Snímky jsou hrozivé. Řady žen připoutaných k sobě jsou nabízeny na prodej jako sexuální otrokyně. Muži jsou přinuceni ulehnout do hromadných hrobů a pak jsou usmrceni střelou do hlavy. Kříže, na nichž visí zkrvavená lidská těla. Hlavy – stínají je nejen vojákům, nýbrž i nemluvňatům – se vystavují na kůlech, což pak vrazi fotografují a pyšně zveřejňují na internetu.



Křesťané z Ninivské pláně směli zachránit jen své holé životy

V polovině druhého desetiletí jedenadvacátého století hrozí jedné z nejstarších křesťanských kultur na světě zánik.“ (zdroj: http://neviditelnypes.lidovky.cz)

I když slyšíme, že „dnes je na celém světě pronásledováno až 200 milionů křesťanů a více než 100 tisíc z nich je každoročně umučeno nebo zabito a že dnešní pronásledování má více obětí než pronásledování v dobách prvních křesťanů“ (údaje z listu českých a moravských biskupů o pomoci trpícím křesťanům z 27. října 2014), nedovedeme si představit nic konkrétního.

Dokonce když člověk uvidí pět nebo šest fotografií, tak stále ještě nechápe… Řekne si: To se stala hrozná věc – ale nepochopí rozsah toho, co se děje. Teprve když jsem viděl desítky a stovky fotografií a videí, došlo mi, co se to děje. Věřím, že i vás fotografie v tomto článku nenechají lhostejnými. Je třeba opravdu intenzivního nasazení a pomoci!

P. Pavel Zahradníček OMI



Ničení křesťanských chrámů v Ninive

Ti, kteří zde žili tisíce let, tu končí…

Irácké menšiny, které jsou po tisíciletí původními obyvateli země již od doby starověké Mezopotámie, jsou dnes ponižovány, zesměšňovány, masakrovány… Tyto menšiny, zvláště křesťané, jezídové a mandejci (učedníci Jana Křtitele), vyznávají náboženství míru, nedisponují žádnými milicemi ani ochranou. Nemají žádné zbraně, nikdy ve své zemi nevyvolali žádnou válku, nemají mimo Irák žádný domov ani oporu. Dnes jsou v posledním tažení, zasaženi přímo do srdce, masakrováni ve své vlastní zemi v Sindžáru (Sinjaru), v Mosulu a na Ninivské pláni. Jejich majetek je ukraden, domy zkonfiskovány, muži pozabíjeni, ženy a děti zneuctěny a prodávány na dražbě v pětihvězdičkových hotelech v Mosulu. Je to opravdová tragédie 21. století. Právě dnes by civilizovaný svět a země, které hlásají svobodu a rovnost, měly ihned reagovat…

Označeni písmenem „nun"

Od července 2014 se píše nová stránka historie pronásledování v Iráku. Křesťané si musí, na rozdíl od ostatních vyznání, které Korán neuznává (a kteří podle Koránu mají jen dvě možnosti: přijetí islámu, nebo smrt – pozn. redakce), vybrat mezi obrácením k islámu, placením džizji (daně, kterou vyjadřují své podřízení muslimům tak, jak to požaduje korán – pozn. redakce), a nebo odejít.

Písmeno „nun", „N", bude od této chvíle rozlišujícím znamením křesťanů, „Nazorejců". V Mosulu bylo toto písmeno napsáno na domy a statky křesťanů a jsou nyní zabaveny Islámským státem. Po ultimátu, které dostali od džihádistů 18. července 2014, byli křesťané donuceni opustit město Mosul, starověké Ninive, během 24 hodin. Na check-pointech (kontrolních stanovištích) při výjezdu na ně čekala past: ozbrojenci Islámského státu v Iráku a Levantě je zastavili a obrali. Vzali jejich zlato a stříbro, celoživotní úspory, s brutalitou a výsměchem. Auta byla konfiskována, osobní doklady, pasy a pozemkové knihy roztrhány a nemilosrdně zničeny před jejich očima. Ano, pro džihádisty byl odchod žijících a ponížených křesťanů s pouhým oblečením, které nesli na zádech, už tak velkou milostí…



Domy křesťanů na území „chalífátu" jsou označeny arabským písmenem „nun",



Podobně jako Ježíš Kristus jsou dnes křesťané křižováni na ulicích

Masakr v Qaraqosh

To nejhorší však mělo teprve přijít. Středa 6. srpna 2014 zůstane zvlášť krvavým dnem pro křesťany na Ninivské pláni. V této oblasti bylo jedenáct křesťanských měst. Některá z nich existují od dob Asyrské říše, jako Karamless, Telleskof a Qaraqosh.

Tohoto 6. srpna, který je dnem křesťanského svátku Proměnění Páně, ale rovněž výročím svržení první atomové bomby na Hirošimu během druhé světové války, tento den se město Qaraqosh, které má 45 000 obyvatel, stalo terčem sérií bomb svržených na obytné čtvrti. Smrt si vzala první tři oběti již ráno tohoto hrozného dne: mladou sedmatřicetiletou ženu a dvě děti ve věku pěti a devíti let. Tato událost vyvolala paniku mezi obyvateli celého regionu. Krev těchto prvních nevinných obětí, která způsobila masivní úprk obyvatel, pomohla zachránit mnoho dalších životů. Několik stovek kamionů, osobních aut a traktorů začalo transportovat více než 30 000 obyvatel do Kurdistánu.

Exodus pokračuje

V půl čtvrté ráno, 7. srpna, se kurdské vojenské síly, které až doposud účinně bránily Ninivskou pláň, náhle stáhly a nechaly za sebou tuto oblast jako snadnou kořist „černých


Bojovníci tzv. Islámského státu hromadně popravují stovky zajatých mužů

fantomů" *Daa'shu* (Islámského státu). Pouhou hodinu po stažení Kurdů, předtím než začalo svítání, je Ninivská pláň prázdná: obyvatelé utekli ze svých domovů, nechali za sebou svůj majetek. Jak hrozný obraz, absolutní smutek, vidět to, co jsem viděl toho dne: několik tisíc aut nalepených jedno na druhé, přetížených muži a ženami, dětmi a starci, vyděšenými a zablokovanými v zavřeném check-pointu – kontrolním stanovišti v Kalaku. Všichni tito lidé museli opustit svá vozidla a přejít tuto poslední bariéru, než se vydali pěšky na cestu exodu do irácké Kurdistánu.

Čísla, která si běžný člověk nedokáže představit

Během dvou týdnů více než 130 000 křesťanů uteklo z Ninivské pláně. Veškeré plody své práce, všechen svůj hmotný majetek zanechali za sebou. Utekli do třech okresů autonomní oblasti irácké Kurdistánu. Připojili se v této oblasti k dalším 100 000 jiných křesťanů, kteří tam již chtě nechtě dorazili dříve. Momentálně jsme v Ankawě, kde se bez přístřeší nachází několik tisíc křesťanů. V žalostné a nelidské situaci spí na lavicích v kostelích, v zahradách, na chodnících. Je hanba vidět tyto davy ponížených rodin, dětí a starců. Dějiny pronásledování a mučednictví se nepřestávají opakovat.


Příslušník Islámského státu ukazuje hlavy svých protivníků

Pomozte!

Vznáším apel k mezinárodní komunitě: není čas k tomu reagovat, abychom zachránili a dále ochraňovali tuto mozaiku menšin, které dnes hrozí, že bude vyhubena? Zmizí-li tyto menšiny, bude potopena část historie světa. Vytlačte džihádisty, kteří vzali naši zemi a umožněte nám, abychom se vrátili domů a žili v bezpečí! Když ne, pomozte těm, kteří mají touhu odejít do jiné země a žít konečně důstojně! Je prvořadé zachránit dnes všechny tyto muže a ženy, kteří trpí, ale doufají, že budou moci někde začít důstojně žít.

bratr Najeeb Michaeel OP

Autor, který sepsal své svědectví v srpnu 2014, je řeholník, dominikán, který žil v dominikánském konventu v Qaraqosh. Je zakladatel a ředitel „Digitálního centra orientálních rukopisů v Iráku" (C.N.M.O.).



Džihádista pózuje s uřezanými hlavami mužů.
Jeden z mnoha případů zdokumentovaných samotnými vrahy

Exodus křesťanů z Iráku

- Křesťané byli v Iráku pronásledováni i před rokem 2003 za vlády Saddáma Husajna.
- Po jeho svržení v nastalém mocenském vakuu pronásledování zintenzivnělo – doprovázeno naprostým nezájmem ze strany západních zemí. V letech 2003 až 2013 muselo uprchnout z Iráku více než 750 000 křesťanů z milionu těch, kteří tam žili před svržením Saddáma Husajna.
- V roce 2014 byly rozsáhlé oblasti Iráku, kde křesťané žili dvě tisíciletí, od křesťanů prakticky dokonale „vyčištěny".

„Předehra toho, co čeká vás, Evropany...“



Mnozí radikální muslimové v Evropě netají své názory na budoucnost Západu

„Naše utrpení dnes je předehrou toho, co čeká vás, Evropany a západní křesťany v nejbližší budoucnosti,“ řekl Amel Nona, chaldejský arcibiskup z Mosulu na severu Iráku. Mnoho lidí má stále pocit, že se jich vůbec netýká to, co se děje na Blízkém a Středním východě, všechna ta hrozná pronásledování křesťanů, ale také jezídů i ostatních menšin. A řada lidí si myslí: „My nejsme věřící – nás se to teprve netýká.“ A to je ten největší omyl! Snad sledujete pronásledování, mučení a vraždění křesťanů muslimy v Sýrii, v Iráku či v řadě afrických zemí jen jako takovou zajímavost – a možná, že je nesledujete vůbec, protože vás to nezajímá. Myslíte si: My jsme daleko, v Evropě... A přitom právě v těchto zemích miliony lidí považují za jisté, že je jen otázkou krátkého času, než se islám ujme vlády v Evropě. Slyší to nejen v mešitách, ale i v rozhlase, diskutuje se o tom v televizi...



Zotročené jezídské ženy jsou odváženy na trh v Mosulu (příklady cen: 10-20 let za 129 dolarů, 20-30 let za 86 dolarů, 30-40 let za 64 dolarů...)

V Evropě budeme většinou

Amr Chálid (v anglickém přepisu Khaled) je v arabském světě velmi populární a vlivný egyptský televizní islamistický kazatel. V době vydání tohoto článku označilo jeho profil na Facebooku jako „To se mi líbí“ již víc než čtrnáct milionů lidí a rychle přibývají další... Už v roce 2008 v rozhovoru pro egyptskou televizní stanici Dream 2 na otázku moderátora: „Jak vidíte situaci islámu v Evropě?“ odpověděl ještě poměrně umírněně, ale zcela jasně: „Nejdůležitější je, že v Evropě je 25–30 milionů muslimů. To má řadu důsledků. Znamená to, že muslimové budou během 20 let většinou, což může mít mimořádný vliv na vytváření rozhodnutí.“ A dodává: „Ale lidé na Západě neví o muslimech nic.“
(celý záznam s anglickými titulky viz:
youtube.com/watch?v=6UlwqhwuPN8)



Horší scény než za císaře Nerona v římském cirku

Otrok a nevěřící: žádná práva

Neznalost řady lidí jde tak daleko, že se domnívají: Nás se islám netýká, protože jde o věc náboženství a my jsme nevěřící. Řada lidí dokonce v Evropě záměrně podporuje islám, protože se domnívají, že tak oslabí křesťanství. A vůbec nevědí, že jako ateistům jim bude ze strany islámu hrozit ještě daleko větší nebezpečí a pronásledování než křesťanům. To, že v Sýrii jsou vyvražďováni jen křesťané nebo věřící jiných náboženských menšin, ale žádní ateisté, má jen jeden jednoduchý důvod: ateisté tam žádní nejsou a být nemohou.

Podle Koránu nemají všichni lidé stejná práva: muž muslim má 100 % práv, žena muslimka má 50 %, křesťan a žid přibližně 30 % a otrok, příslušník jiných náboženství nebo ateista 0 %! Křesťané a židé mají totiž podle Koránu určité zvláštní postavení jako takzvaní „lidé knihy" (Bible) a mohou být ponecháni naživu (i když zkušenost učí, že to není pravidlo, na které by bylo možné vždy spoléhat). Stanou se občany druhé kategorie – takzvanými *dhimmi*, pokud budou platit daň nazývanou *džizja*, kterou uznávají nadřazenost islámu. Ostatní „nevěřící", pokud nejsou křesťany nebo židy, jsou na tom ale daleko hůř a práva, podobně jako otroci, nemají podle koránu vůbec žádná... jediné dvě možnosti: přidat se k islámu nebo smrt.

„Každý má hodnotu a práva" je princip z křesťanství...

Amel Nona, chaldejský arcibiskup z Mosulu, třímilionového města v Iráku, které je dnes již „vyčištěno" nejen od křesťanů, ale také od ostatních náboženských menšin (ateistům se nic nestalo jen proto, že tam prakticky žádní nebyli), řekl v rozhovoru pro italské noviny *Corriere della Sera* jasně: „Islám neříká, že všichni lidé jsou stejní. Vaše hodnoty nejsou jejich hodnoty. Pokud to zavčas nepochopíte, stanete se obětí nepřítele, kterého jste přijali do svého domu." A varuje: „Vaše principy svobody a demokracie tady nemají žádnou hodnotu. Je třeba, abyste znovu uvažovali nad naší situací na Středním východě, protože ve svých zemích přijímáte stále rostoucí počet muslimů. Také vám hrozí nebezpečí." (Všechny citace arcibiskupa Amela Nona, jsou dle corriere.it z 9. 9. 2014 – viz prameny uvedené pod článkem.)

P. Pavel Zahradníček OMI

Prameny k pronásledování křesťanů:
http://www.corriere.it/esteri/14_agosto_10/nel-campo-cristiani-stremati-990dca94-2058-11e4-b059-d16041d23e13.shtml
http://neviditelnypes.lidovky.cz/svet-osadismu-a-genocide-0xt-/p_zahranici.

Článek i obrázky jsou převzaty z lednového čísla časopisu Milujte se! č. 32/2015. Zde je speciální osmistránková příloha o pronásledování křesťanů - zejména o pronásledování křesťanů takzvaným Islámským státem na území Sýrie a Iráku. Zde vám nabízíme odkazy na další zdroje o tomto velmi krutém pronásledování, které postihuje nejen křesťany, ale i další náboženské menšiny. Pozor, řada materiálů je doprovázena velmi drastickou fotodokumentací nebo videi! Přesto jsme přesvědčeni, že jdo o skutečnosti, o kterých je třeba vědět.

http://res.claritatis.cz
http://www.catholic.org/
http://www.persecution.org/
http://www.liveleak.com/c/syria
http://www.aina.org/
http://mnnonline.org/



Vypálený a zničený kostel koptských křesťanů v egyptské provincii Minya. Jen v srpnu 2013 bylo v Egyptě zničeno Muslimským bratrstvem na 50 kostelů.

Závažná zpráva z poloviny února tohoto roku 2015

Řeholní sestry z ulice Richelieu, Oblates d´ Eucharistie nám posílají toto dramatické poselství: V současnosti je více mučedníků jak v době prvních křesťanů. Město Qaraquosch na severu padlo, ISIS systematicky stíná hlavy dětem. Je to město ve kterém se nacházíme. ISIS zatlačila kurdské síly (peshmeras) a nyní je asi 10 minut od našeho týmu, kde bojujeme o přežití a máme i potravinové konvoje. Tisíce lidí utekly minulou noc do Erbilu. OSN evakuovala svůj personál v Erbile. Naše skupina tu zůstane. Nevyhnutně potřebujeme vaše modlitby. Prosíme vás, modlete se neustále za lid severního Iráku před strašným vzestupem a terorem ISIS a jeho extrémistů, kteří mají jako cíl masové konverze nebo smrt všech křesťanů této oblasti. Vyzýváme vás, abyste neignorovali tyto zprávy, ale posílali je všem přátelům a křesťanům, které znáte. Posílejte je modlitebním skupinám, posílejte je vašim pastýřům, kněžím... Prosíme vás, postarejte se, aby se konaly zvláštní modlitby na úmysl těchto strašných událostí. Musíme se skutečně spojit v modlitbě za naše bratry a sestry. Proto se modlete a proste o modlitbu i ostatní.

Převzato z Interentu



Jezídské dítě se dívá na své vrahy

Podoba inspirací

K 75. narozeninám Ing. Václava Hlaváče z Rousínova



Od imaginací k inspiracím je ke skicování už jen moment rozhodnutí, kdy připravená ruka začne s tužkou v ruce kreslit po papíře. Z filozofického hlediska by se tento akt dal označit jako proměna duševního vjemu v materiální výraz, která po splnění mnoha dalších kriterií, z nichž osobité zaujetí může převažovat, jde o pokus vytvářet základ výtvarného díla.

Přirozeným puzením k tvorbě u Ing. Václava Hlaváče bylo nezobrazovat jen předměty, ale celé děje, vycházející z minulosti do přítomnosti a směřující k budoucnosti. Dnes bychom takovéto zobrazování mohli nazývat akčním přístupem. Proto ho lákala zvířata. V jeho dětství to bylo vše živé na selském dvoře. Během lesnických studií, pak zvířata tvořící rozmanitost přírodních detailů kulturní krajiny i její divočiny. Ve svém profesním životě, kdy působil na různých lesnických a rybářských školách, se posléze dostal na Střední školu mistrů zoologických zahrad a cirkusových drezérů, čímž přešel jeho výtvarný zájem od volně žijících zvířat k zvířatům chovaných v zoologických zahradách a parcích.



Teoretickou přípravou za účelem studia biologie zaměřené na etologii s ekologií, chování zvířat a jejich vztahy jsou tak samy o sobě velkou pomocí pro utváření jejich obrazu, zvláště, když jde téměř vždy o časovou naléhavost tvorby, kdy je nutné procvičování prostorové paměti s odhadem k jakému úkonu pohyb směřuje. Zvířata malířům nepózují. Jejich životní projev je vývojovou a genetickou fixací v časovém měřítku malíře stálý a pro každý druh charakteristický. Každý přírodní biom má svou dynamiku v rámci které se utváří. Jsou-li požadavky na něho vyšší než může vytvořit, pak je jeho největším škůdcem člověk.

Životním směřováním výtvarníka Ing. Václava Hlaváče se stala Šumava, kde nalezl své malířské přátele podporující jeho zájem a posilující svou odbornou znalostí jeho snažení. Dostal se do týmu obětavých výtvarníků, Jana Chaloupka z Vimperka, Víta Pavlíka z Volar a Petra Šerého z Prachatic nyní z Třeboně. Nejvýznamnější osobností této oblasti a profesorem celé generace šumavských výtvarníků byl Josef



Sahula z Prachatic. Vytvořil jim podmínky pro studium malířských technik a v plenérech pro orientaci ztvárnění monumentální krajiny. Byl nejen výtvarně nadaným ale i pedagogicky vyspělým, takže dokázal své dovednosti a zkušenosti předávat. Dalším velikánem je Miroslav Konrád z Českých Budějovic. Jeho školení bylo vždy názorné, podporované činy a přístupy. Propagoval důvěru ve schopnosti prolamováním bariér nesmělosti. Svým příkladem podněcoval zájem o výtvarný projev. Jeho rozhled a rozsah vedl ke komplexnímu výrazu se vším, co ke krajině patří a co ji vytváří. Během školení na plenérech byli přítomní Mistři, jmenovitě Václav Boukal, Milan Peterka, Ada Novák, Jiří Ptáček a Karel Valter.



Pražské období bylo ve znamení ateliérové tvorby na Akademii výtvarných umění a v ateliéru profesorky Heleny Hruškové – Slavíkové. Zde převládalo studium figurální tvorby a portrétu. V 80. a 90. letech minulého století vrcholí jeho tvorba v zařízení pro chov divokých cizokrajných zvířat a na Šumavu zajíždí do ateliéru Cyrila Chramosty, Jindřicha Veselky a Ladislava Stehlíka.

Avantgardního náhledu a přístupu k tvorbě výtvarníků se dostává od Doc. PhDr. Jaroslava Bláhy, PhD., vysokoškolského pedagoga z KU z Pedagogické fakulty výtvarné katedry, který ojedinělou a zajímavou metodou, spojením hudby a výtvarných děl prezentuje dějiny umění s důrazem na akční tvorbu. Posouvá tak projev výtvarníků k vyššímu nadhledu a k uvolnění tvůrčích osobitých prvků, Ing. Václav Hlaváč je jeho obdivovatelem.

Domnívám se, že prvotní popud k tvorbě, ve stádiu nápadu, z něhož se odvíjí další výtvarné postupy, je tím nejcennějším. K životnímu jubileu, k 75. narozeninám malíře Ing. Václava Hlaváče proběhne po celé České republice několik výstav jeho výtvarných děl – bude to výstava „Podoba inspirací" ve Vyškově, výstava „Plenéry ze světa" v Rousínově a ve stejnojmenné obci v jižních Čechách výstava „Nehodív ve stínu Šumavy."

Mgr. Lenka Trpišovská
Česká republika

Ing. Václavu Hlaváčovi

Lesníku, přírodovědci, akademickému malíři a cestovateli po mnoha zemích světa a také dlouholetému odběrateli a čtenáři Hlasů národa

k jeho 75. narozeninám,

které oslaví letošního 31.března

Srdečně blahopřejeme

a přejeme mu hodně zdraví a neutuchajícího životního elánu, možnost dalších cest po naší vlasti i vzdálené cizině s mnoha krásnými inspiracemi pro jeho další tvorbu

Mons. Dušan Hladík
a redakce časopisu Hlasy národa





MLADÝM

Na morální díry dáváme technické záplaty a nechce se nám vrátit na místo, kde jsme zabloudili



Pokračování rozhovoru Martiny Kociánové s psychiatrem a teologem profesorem Jaroslavem Maxmiliánem Kašparů o nejdůležitějších věcech a hodnotách našich životů. Minule se zamýšlel nad tím, že žijeme v zemi, kde není stud, kde nic není hanba. Ztratili jsme směr a stali se z nás Bludní Holanďané. Čím více chodíme do posiloven, tím méně vydržíme psychicky. Čím lépe jsme na tom ekonomicky, tím častěji uleháme na pohovku u psychiatra.

Všecko zkoumejte, dobrého se držte

Moderátorka: ***Jak v současném světě vychovávat psychicky odolného a spokojeného potomka? Těch sil, které ho ovlivňují, je totiž čím dál tím víc.***

Max Kašparů: Důležité je, koho se dítě bude ptát. Jestli se bude ptát kluků, sdělovacích prostředků nebo rodičů. Jde o to, abychom děti vedli k tomu, že sice uslyší nejrůznější názory, ale doma platí jistá pravidla.

Když se dívají děti na film, který není vhodný, ať se na to dívají s rodiči, aby mu mohli vysvětlit, že toto a toto není dobré. Ten svět je jaký je, dítě bude žít pod vlivem informačních kanálů. No a některé některé televize se oprávněně jmenují kanály.

Ale když je dítě dobře vedeno a vychováváno, tak když začne brát rozum, začne srovnávat. Nebál bych se toho, když má dítě někoho z rodičů, kdo mu ukazuje, co je krásné, co je ošklivé, co je dobré, co zlé. Svatý Pavel říká, všecko zkoumejte, ale dobrého se držte. (1 Sol 5,21)

Některé dotazy na psychiatra jsou známkou pitomosti

Moderátorka: ***Když k vám přijdu do ordinace, řeknete mi, kde se usebrat? Kde vzít zdravý rozum?***

Max Kašparů: Lidé ode mě dost často odcházejí zklamaní, očekávají to, co vidí v hollywoodských seriálech. Chtějí ode mě radu vytřepat z rukávu. A hlavně, aby zabrala za týden.

Já nemohu poradit, neznám vaši povahu, hodnotový svět, filosofii vašeho života a vaše cíle. Neznám ani hierarchii vašich životních hodnot. I lidé, kteří spolu žijí v manželství léta stále toho druhého objevují .

Moderátorka: ***Proč, když se máme tak dobře, asi nejlépe, jak jsme se kdy měli, tak lidé tak často vyhledávají psychiatrickou pomoc.***

Max Kašparů: Musíme si říct, proč ji vyhledávají. Kdyby ke mně chodili jen lidé, kteří mají deprese, schizofrenii a další diagnózy tak já bych těch pacientů tolik neměl. Tak jednu třetinu. Ty dvě třetiny chodí z důvodu chaosu. Oni nerozumí sami sobě, oni nerozumí tomu, s kým žijí. Nerozumí smyslu své existence. Oni to nedovedou pojmenovat a dekódovat a dešifrovat to, co prožívají. To, že se chodíme se vším radit, je takový amerikanismus.

Uvedu jeden příklad: Přišli za mnou manželé s problémem, že si jejich chlapec vybral, že chce jet na prázdniny do Jižní Ameriky. Letěla tam celá rodina, ale jejich syn se třetí den začal nudit a vyčítal jim, že mu nepřipravili v Brazílii dostatek adrenalinu, aby mohl být vzrušen, že dívat se na nějaké přírodní úkazy a památky ho nezajímá. Přestal s nimi mluvit, byl na ně zlý, nikam s nimi nešel a zbytek dovolené si hrál na počítači, který měl s sebou. A rodiče se potom přišli poradit, jestli to, že mu ublížili tím, že mu v Brazílii nezajistili dostatek adrenalínu nebude mít negativní vliv na jeho vývoj a kterou turistickou destinaci bych jim doporučil o příštích prázdninách, aby se vykompenzovalo to neštěstí, které potkalo jejich syna. – To jsou strašné věci. S tím ke mně lidé chodí. Takovéto dotazy, to je znamení lidské pitomosti.

Vraťme slovům jejich pravý význam

Moderátorka: ***Řekl jste, že lidstvu jako takovému hrozí, že ztratíme duši. Jak se to stane? Co od toho můžeme očekávat? Jak si to můžeme představit?***

Max Kašparů: Co je to vlastně duch? Je spousta lidí, kteří jsou duchaplní, ale nejsou plní ducha. Duchaplný člověk odpoví na každou legraci, rychle reaguje, ale když přijde domů tak jeho život a jednání je bezduché.

Ztratit duši znamená zcela se stát oním invalidou, který ztratí třetinu svého lidství. Budeme sudy, které mluví, ale duní. Čím je sud prázdnější tím více duní. Mohl bych nahradit slovo duše slovem moudrost. Hodně lidí je vzdělaných, ale je to něco jiného než být moudrý. Stejné je to s vychytralostí. Jeden filosof dostal otázku, co by udělal, kdyby měl moc změnit stav světa. A on odpověděl, že by všem slovům vrátil jejich pravý význam. Teď by si to zasloužila dvě slova: láska a moudrost. Když zabloudíme, je dobré vrátit se tam, kde jsme ještě nebloudili. Já ty návraty neberu jako projev selhání. Ale beru to, jako když se vracím, tak to dělám, abych začal znova. Člověk, který je pyšný, tak ten jde dál, i když jde špatně. Měli bychom se vrátit k třetí síle, kromě lásky a moudrosti a tou je pokora.

Lidstvo jako masa je lépe manipulovatelné než jedinec

Moderátorka: ***Víte, co mě mate? Když se jeden člověk ztratí, dá se to pochopit, ale proč to kolektivní bloudění. Proč nás to postihlo všechny?***

Max Kašparů: Lidstvo jako masa je daleko lépe manipulovatelné než jedinec. Protože nám zhaslo světlo a místo světla se nám tady objevily bludičky. Bludičky zavádí bludičky do bažin. Zahnali nás tam vůdcové, bible je nazývá falešnými proroky. Lidstvo jako masa je daleko lépe manipulovatelná než jedinec. Psychologie davu je popsána a stačí jednoho křiklouna, jako byl Hitler, a tak inteligentní národ umělců a filosofů podlehne jednomu šílenci. Druhý příklad je ruský národ, který je tisíciletí prosycen úžasnou pravoslavnou vírou, naletí jednomu Leninovi a zplundruje celou zemi. Tady vidíte známky manipulace.

Problémy se řeší na dvou rovinách. Na rovině koruny a paragrafu.

Moderátorka: ***Přečtu vám několik povzdechů našich posluchačů a co vy na to: Jsme stále větší sobci, egoisté. Hrabeme jen pro sebe, případně pro svou rodinu. Ostatní lidé jsou nám stále více lhostejní.***

Max Kašparů: Problém to je, ale nevidím ho tak široký. Posluchač se zřejmě dostal do situace, kdy trpí osamocením. Zase se tady dá hrát se slovy. Samota je dobrá, člověk může slyšet něco, co je v něm. Ale osamění je špatné. A pokud je člověk osamělý má ten pocit. Na druhé straně, když se někde stane něco ošklivého, lidé jsou opravdu velmi solidární. Dávají i ti chudí. Tak zle bych to neviděl.

Moderátorka: ***Na to navazuje další povzdech: je velmi vážně nemocná společnost, která při svém nevídaném bohatství neumí zajistit střechu nad hlavou pro pár bezdomovců.***

Max Kašparů: Toto již souvisí s právem, tady už to není jen ekonomické. My jsme prostě došli v té moderní společnosti k tomu, že se problémy řeší na dvou rovinách. Na rovině koruny a paragrafu. A co se nevyřeší ekonomicky, tak tam se udělá nový zákon nebo se novelizuje ten starý zákon.

My dáváme na morální díry technické záplaty. Máte ve škole šikanu? To je morální problém. Tak si tam namontujte kamery. Máte na stadionu vandaly? No tak si tam dejte vyšší železné ohrazení. Ekonom nám na to musí dát peníze, právník nám řekne, zda tím neomezíme nezadatelná lidská práva a nezcizitelné občanské svobody našich dětí, když tam bude kamera. Ale my přece nemůžeme na všechny morální díry ve společnosti dávat kamery a ostnaté dráty. Nelze ekonomicky a právně řešit problémy společnosti.

Máme tu diktaturu ze řetězu puštěných lidských práv

Moderátorka: ***Říkal jste (v minulém díle), že někdy zanedbanou výchovu dětí nazýváme snahou o sebeurčení dětí. Jak se díváte na to, co říkají naši rodiče, že kdyby se chovali tak jak se chovají naše děti, skončili by v různých polepšovnách a podobně, protože tehdy se to bralo jinak.***

Max Kašparů: Byla jiná měřítka normality. Byla úcta k autoritě. A tohle je pryč. Autoritami byli otec, matka i učitel. A ty už dneska nemáme. Kdyby se mě někdo zeptal, koho bych měl dát za vzor v této společnosti, tak bych prostě nevěděl. Nemáme vzory jakými byli třeba světci. U nich byl sebezápor, obětování se, pravdomluvnost, držení slova. Dneska je slib floskule, nic to neznamená. Před nikým neneseme odpovědnost. Před kým bych ji měl nést? Před dějinami? Před lidmi? Ti ale mřou. Vždyť já nemusím nikomu skládat účty.

Když pustíte ze řetězu vodu, tak demoluje, pokud pustíte oheň, tak taky demoluje. I když oba jsou výborní sluhové. Měli jsme dva režimy, které potlačovali lidská práva komunismus a fašismus. Zůstala nám tu diktatura třetí a to diktatura ze řetězu puštěných lidských práv. Já mám lidská práva rád, to je ten ohen a voda ve službách člověka.

Já mám právo ty léky nebrat, já mám právo k doktorovi nejít, já mám právo to učiteli říct. Nejfrekventovanější slova, která slyším u dětí jsou práva, práva, práva. Všichni ostatní mají jen povinnosti.

Chcete si vzít sochu Františka Palackého za manžela? Při troše vzpoury by to šlo uzákonit. Všechno je možné uzákonit. Jestliže jste se rozhodla, že jste se zamilovala do sochy Františka Palackého, budete ho chtít za muže a budete hodně křičet, tak si lze vydupat uzákonění, že si žena může vzít sochu. Všichni ostatní budou říkat, to není normální a vy jim zavřete ústa tím, že jim řeknete, že jsou nekorektní, netolerantní, neliberální, šlapou po nezadatelných mých právech a všichni zmlknou. To je bič na všechno, co se děje ve společnosti.

Moderátorka: ***A kdo nám dal na záda ten bič?***

Max Kašparů: Ten bič jsme si dali na svá záda sami. K moci si dostanou vždy lidé, kteří si uvědomí, že mají tu moc nad těmi druhými a mají se společností určité záměry. A když máte záměry se společností, jako je měl Hitler nebo Lenin, tak ať mi nikdo neříká, že po nich přijdou jen ti, co to myslí dobře. Lidi, kteří duní, ty ani nenapadne se vzepřít a lidé, kteří to pochopili, tu sílu ztratili. Jsme proto v patu a z toho nás dostane jen to, že něco spadne pod "parní válec" a zastaví tu valící se mašinu. Slova tolerance, liberalismus a korektnost jsou záplata na ústa proti těm, kterým se ve společnosti něco nelíbí. K tomu se přidají lidská práva a občanské svobody a nemůžete prorazit, protože toto se postaví proti vám. Člověk se pak stane bezradným a ta bezradnost vede k frustraci člověka a ten člověk ztratí sílu se vzepřít.

Moderátorka: ***Ale jak z toho ven? Co má jednotlivec udělat?***

Max Kašparů: Jediná šance je nepropadat beznaději. Já jsem jako tři ctnosti vyjmenoval moudrost, lásku a pokoru, ale v křesťanství jsou ještě další cnosti a těmi jsou víra a naděje. Je důležité začít pracovat s obsahem těchto slov. Je v nich síla, abychom mohli zůstat klidnými a radostnými.

(Pokračování příště.)

Rozhovor s Maxem Kašparů
podle www.rozhlas.cz
Dvojka Kupředu do minulosti

Milosrdný Samaritán naší doby



MUDr. Ermann Dell´Ommo

Campobasso v italských Apeninách je domovem lékaře Ermanna Dell'Omo, specialisty na oční nemoci. Třicet let působil jako primář na oční klinice v Larinu a od roku 2007 svými bohatými a vzácnými zkušenostmi pomáhá svému synovi a očním lékařům na klinice Villa Maria v Campobasse. Není však jen uznávaným specialistou, on pro lékaře, spolupracovníky a pacienty znamená mnohem více. Stal se pro ně doslova otcem. Redakce Víťazstvo Srdca otiskla vloni zajímavý rozhovor s tímto vzácným člověkem, jehož křesťanská víra je nenahraditelnou součástí jeho lékařské praxe.

Jako lékař, který byl dlouhá léta primářem, se mezi italskými očními lékaři těšíte vynikající pověsti. Právě jsme mohli být svědky toho, jak se jeden mladý lékař přišel za vámi poradit. Co vás vede k tomu, že své síly a odborné zkušenosti nadále dáváte k dispozici jiným lékařům a pacientům, a to vzdor tomu, že sám jste už v zaslouženém důchodě?

Věřím, že mě sem zavedl Bůh a že moje povolání je misií, posláním – uzdravovat oči lidí, a tak jim přinášet radost. Každý, kdo ke mně přijde, je určitým způsobem chudý, poněvadž mu schází zdraví. Ale nechci, aby se nemocný u mne cítil jako „chudák", ale spíše jako bratr, protože zítra bych mohl být na jeho místě já. Takto je to možné jen tehdy, když je Ježíš při každém setkání na prvním místě. Právě jemu chci sloužit v každém pacientovi. Lidé se svěřují lékaři nejen se svými zdravotními těžkostmi, ale často i s jinými problémy. Proto nepotřebují jen lékaře, který má jisté odborné schopnosti, ale hlavně někoho, kdo se o ně postará jako o osobu.

Chci dát svému povolání jiný ráz, nejen čistě lékařský; a to bych chtěl zprostředkovat všem mým kolegům. Magna charta lékaře – to je podobenství o milosrdném Samaritánovi (Lk 10,25–37). Tohoto milosrdného Samaritána bychom měli mít vždy před očima. Co udělal? Už z dálky spatřil těžce zraněného, okradeného muže, měl s ním soucit, šel k němu, vrátil mu důstojnost, do ran mu nalil olej a víno a obvázal mu je, zanesl ho do hostince a zaplatil za něho. Uzdravil ho nejen fyzicky, ale i psychicky.

Tomu se říká postarat se o nemocného. To znamená být lékařem v celém rozměru. Tak nám to ukázal Ježíš a tak z nás dělá své učedníky. Avšak abychom to mohli žít, musíme ho prosit o pomoc.

Jste statečným lékařem pro děti i dospělé. Když je to nutné, předepíšete jim brýle, ale operujete i komplikované oční nemoci anebo asistujete u složitých operací. Tak dodáváte mladším lékařům jistotu a pomáháte jim, když vás o to požádají. Co to pro vás znamená, když říkáte, že při tom potřebujete Boží pomoc?

Během dlouhých let mojí práce očního specialisty jsem mohl hlouběji pochopit, že bez Ježíše nemůžeme učinit nic. To není žádná pohodlnost. Vždy musíme ze sebe vydat maximum. Ale myslím si, že vše, co děláme, musí být požehnáno Pánem, pokud chceme, aby to přineslo ovoce. Jinak pracujeme pouze pro peníze anebo jen pro vlastní uplatnění.

Navíc pociťuji, jak velmi Ježíše potřebuji, abych mohl dát pacientům to, co potřebují, protože sám se velmi rychle mohu dostat na hranice vlastních možností. Pokud jsem například za dvě minuty stanovil diagnózu, že pacient potřebuje brýle, tím moje ošetření skončilo. Ale pacient často potřebuje více času, možná hledá radu či potřebuje útěchu v nějaké těžké životní situaci.

Tehdy, když je čekárna plná a já mám v plánu něco jiného, může mi pomoci jen Ježíš, abych neztratil trpělivost. Jen pokud v druhém vidím tvář trpícího Pána, mám sílu aspoň zčásti zapomenout na sebe, myslet na pacienta a být zde jen pro něho. Pak uzdravuješ skutečně.

Jedna řeholní sestra, které jste operoval šedý zákal, nám řekla, že jste si před operací klekli a nahlas jste se modlili: „Pane, tato sestra je tvojí nevěstou. Nejsem hoden ji operovat. Proto, Pane Ježíši, se ti cele odevzdávám, důvěřuji ti. Dej, abych mohl být v tomto tak důležitém okamžiku nástrojem ve tvých rukou. Prosím tě, vezmi moje ubohé ruce do svých a veď je, aby konaly jen dobro. Pomoz mi, Ježíši, ochraňuj a žehnej tuto práci, aby se všechno dělo jen pro tvoji větší slávu!"

Potom, jak to dosvědčuje sama pacientka, jste se pomodlili Zdrávas, Maria a prosili jste anděly strážné o pomoc. Něco takového tato sestra ještě nikdy nezažila.

Ze zkušenosti vím, že stejný zákrok může u deseti pacientů vést k uzdravení, ale u jedenáctého ne. My lékaři máme při operaci k dispozici jen svoje ubohé ruce a několik nástrojů, ale Bůh má plnost. Když on pomůže, dokážeme vše, potom se dokonce může stát i zázrak. Proto před každou operací pokleknu. Obvykle se zeptám pacientů, zda se mohu za ně pomodlit. Když si to nepřejí, pomodlím se sám, v tichosti. Ve většině případů jsou však za modlitbu vděčni. Navíc je to pro pacienta velmi důležité, aby pochopil, že nedůvěřuje mně, i když jsem specialista, ale Bohu. Modlitbou mu řeknu: „Já jsem jen člověk, co dělá svoji práci. Pokud všechno dobře dopadne, musíme za to děkovat Pánu Bohu, který nad námi držel svoji ruku." Vytvoří to také zdravou rovnováhu v úctě k lékaři.

Jedna z našich sester, která nedávno poprvé zavítala na kliniku Villa Maria, si hned všimla, jak výjimečně přátelsky ji přijali na recepci. Čekárna byla téměř plná, když jste, ještě před začátkem ordinace, vyšel ven a po přátelském pozdravu jste s naprostou samozřejmostí řekl, že se chcete pomodlit za úmysly pacientů modlitbu Anděl Páně. Všichni se postavili, přišlo ještě několik spolupracovníků a společně jste se pomodlili. Potom jste vyzval jednoho z pacientů – soudce, známého v celém městě, aby vás následoval do ordinace. Zanedlouho jste se stejnou laskavostí a úctou přijal očividně chudého člověka. Co vás přivádí k takovému jednání?

Když jsem před sedmi lety začal pracovat v této nemocnici, doslechl jsem se, jak Panna Maria v Medžugorje řekla, že je šťastná, když se modlíme Anděl Páně. Tak moc jsem jí chtěl udělat tuto radost, ale nechtěl jsem být sám, neboť čím více ji budeme uctívat, tím více budou ona a její Syn u nás přítomní. Velmi jsem si přál, abychom na mém novém pracovišti žili podle jejího přání.

Pohovořil jsem nejprve s lékaři, zda bychom se mohli každý den sejít a společně pozdravit naši nebeskou Matku. Souhlasili a brzy se k nám přidalo i několik lidí z personálu. Všichni pocítili pozitivní účinek modlitby, a tak jsem o tuto milost nechtěl ukrátit ani pacienty. Každý z nás ví, jak namáhavé může být čekání a kolik nervů nás to může stát. Čekárna se může stát soudkem střelného prachu anebo, když se modlíme, místem pokoje. Vždy se omlouvám svým pacientům, když musí dlouho čekat, a říkám jim, že se za ně rád pomodlím, protože chci, aby jim Ježíš připravil to nejlepší přijetí a aby nás požehnal. Modlím se s nimi především za to, aby nás lékaře osvítil Duch Svatý při stanovování správné diagnózy.

Někteří pacienti někdy jen tiše poslouchají a do modlitby se nezapojí, ale ještě nikdy jsem nezažil, že by někdo protestoval. Když je člověk nemocný, cítí, že Boha potřebuje. Nedávno se mi kvůli jedné operaci nepodařilo přijít do čekárny přesně ve dvanáct. První, co mi pacienti řekli, když jsem přišel, bylo: „Pane doktore, dnes jsme se ještě nepomodlili." Jen s Pánem Ježíšem dokážeme přinést nebe na tuto zemi. To je úkol nás křesťanů.

Jak jste našel tuto hlubokou lásku k Ježíši? Byl jste vždy věřící nebo vás k vaší víře přivedla nějaká zvláštní událost?

Moje maminka pracovala jako učitelka, ale především byla modlícím se člověkem. Každý den se modlila růženec, konala novény k Neposkvrněné, k svatému Josefovi apod. Svoji víru vyjadřovala také skutky lásky k bližnímu. Pomáhala chudým a vždy hleděla na to, zda někdo nepotřebuje její pomoc. Pro nás byla živým příkladem hluboce věřícího a láskyplného člověka. To ve mně zůstalo a stala se mým vzorem.

Růženec je pro mě velmi vzácný. Panna Maria mluví o významu modlitby růžence v mnohých zjeveních. Ale ještě více mě o tom přesvědčil Svatý otec Jan Pavel II., kterého mám velice rád. Tak rád se modlil růženec, a dokonce nám daroval tajemství růžence světla. Mým přáním je každý den se pomodlit všechny čtyři růžence, což se mi, žel, ne vždy podaří. Když se ráno vzbudím, kleknu si vedle postele a pomodlím se, většinou spolu se svojí manželkou, první dva růžence. Třetí se pomodlím během dne, ale poslední se mi ne vždy podaří. Zjevení v Medžugorje mají pro mě velký význam, a proto se snažím žít podle přání Panny Marie; to znamená také to, že se ve středu a v pátek postím o chlebu a vodě. V šest ráno jdu na mši svatou, protože neexistuje nic jiného, co bych potřeboval více než Boží slovo a Eucharistii. Pokud zvládneš vstát o půl hodiny dříve, abys vyslechl Boží slovo a přijal Tělo Páně, i přes všechnu roztržitost a snad i nechuť vstát jsi pak zažil kontakt s Pánem, který je nezbytný pro život. To má účinek po celý tvůj život.

Vždy myslím na slova: „Tak jako déšť a sníh sestupují z nebes a nevracejí se tam, aniž svlaží zemi, aniž ji učiní plodnou a způsobí, že vzklíčí, aby poskytla semeno rozsévači a chléb k jídlu, tak je tomu se slovem, jež vychází z mých úst, nevrací se ke mně bez účinku, aniž splnilo, co jsem chtěl, a uskutečnilo, co je jeho posláním." (Iz 55,10–11) Boží slovo osvěcuje a utěšuje každého, proměňuje tě. Během let člověk pochopí, že nikdo nikdy nevyslovil taková slova jako Pán Ježíš. Kdybych jen dokázal říci, byť jen nepatrný zlomek z toho, co řekl on! Každým slovem nám dává napomenutí a rady, jak můžeme žít jako lepší lidé. Jeho slovo mi však především ukazuje, jak se mám starat o nemocné, jak mám mluvit o druhých, že nemám nikoho kritizovat – ani lékaře či zaměstnance. Je to velmi důležité pro vytvoření dobrého pracovního prostředí.

Co říkáte pacientům, když jim musíte oznámit velmi bolestnou diagnózu?

Člověk musí být taktní a empatický. Slova, která řekne, musí vybírat s citem. Při velmi vážných diagnózách, jako například při nastávajícím oslepnutí, kterému neumíme zabránit, se pacient jako první zeptá: „Ale proč právě já?" Především v těchto momentech potřebuji Pána. V takovém utrpení existuje jen jedno vysvětlení: pohledět na kříž a obejmout Ježíše. Když mu důvěřuješ, on je tu pro tebe a utěší tě. Je-li člověk nemocný, musí důvěřovat nejprve Bohu a pak lékaři. Musí důvěřovat a pak se svěřit.



Sv.Giuseppe Moscati

MUDr. Ermanno Dell'Omo kromě svatého Josefa velmi uctívá i svatého Giuseppa Moscatiho (1880–1927) z Neapole. Už za svého života byl lékař Giuseppe Moscati pokládán za světce, protože svůj život cele zasvětil Ježíši v nemocných.

„Nemocní," jak sám píše, „jsou Kristovým obrazem. Blahoslavení jsme my lékaři, uvědomujeme-li si, že před sebou nemáme jen lidská těla, ale nesmrtelné duše. Kolik bolesti můžete mnohem jednodušeji utišit láskyplnou duchovní radou než jen tím, že nemocným podáte strohý lékařský předpis a pošlete je do lékárny! Pro ty, kteří vás obklopují, musíte být příkladem jednoty s Bohem. To vás naplní radostí." (*Ascensione* 1923, MI 256, s. 64, Scienza e fede)

Z Víťazstvo Srdca 100/2014
Překlad podle Světla 6/2015

Family and Fatherhood

Today we shall take the word "father" as our guide. It is a term dearer than any other to us Christians because it is the name by which Jesus taught us to call God: father.

The meaning of this name took on new depth from the very way Jesus used it to turn to God and to manifest His special relationship with Him. The blessed mystery of God's intimacy, Father, Son and Spirit revealed by Jesus, is the heart of our "Father" is a term familiar to everyone, a universal word. It indicates a fundamental relationship, the reality of which is as old as human history. Today, however, one has reached the point of claiming that our society is a "society without fathers."

In other words, particularly in Western culture, the father figure would be symbolically absent, paled, removed.

At first, this was perceived as a liberation: liberation from the father-master, from the father as the representative of the law that is imposed from without, from the father as the censor of his children's happiness and the obstacle to the emancipation and autonomy of young people.

At times in some homes authoritarianism reigned in the past, in some cases even oppression: parents who treated their children like servants, not respecting their individual needs for growth; fathers who,, did not help them to start out on their journey with freedom - and it is not easy to bring up a child in freedom; fathers who did not help them assume their own responsibilities to build their future and that of society.

This, certainly, is not a good approach, but, as often happens, one goes from one extreme to the other.

In our day, the problem no longer seems to be the invasive presence of the father so much as his absence, his inaction. Fathers are sometimes so concentrated on themselves and on their work and at times on their career that they even forget about the family. And they leave the little ones and the young ones to themselves.

As bishop of Buenos Aires I sensed the feeling of orphanhood that children are experiencing today, and I often asked fathers if they played with their children, if they had the courage and love to spend time with their kids. And the answer was negative in most cases: "But I can't, because I have so much work...." And the father was absent from the little child growing up, he did not play with him, no, he did not waste time with him.

Now, on this common journey of reflection on the family, I would like to say to all Christian communities that we must be more attentive. The absent father figure in the life of little ones and young people causes gaps and wounds that may even be very serious.

And, in effect, delinquency among children and adolescents can be largely attributed to this lack, to the shortage of examples and authoritative guidance in their everyday life, a shortage of closeness, a shortage of love from the father.

And the feeling of orphanhood that so many young people live with is more profound than we think.

They are orphaned in the family, because the father is often absent, also physically, from the home, but above all because, when they are present, they do not behave like fathers.

They do not converse with their children. They do not fulfill their role as educators. They do not set their children a good example with their words, principles, values, those rules of life which they need like bread.

The educative quality of the time the father spends raising the child is all the more necessary when he is forced to stay away from home because of work. Sometimes it seems that fathers don't know what their role in the family is or how to raise their children. So, in doubt, they abstain, they retreat and neglect their responsibilities, perhaps taking refuge in the unlikely relationship as "equals" with their children.

It's true that you have to be a "companion" to your child, but without forgetting that you are the father! If you behave only as a peer to your child, it will do him (or) her no good.

And we also see this problem in the civil community. The civil community with its institutions, has a certain - let's call it paternal - responsibility towards young people, a responsibility that at times is neglected or poorly exercised. It too often leaves them orphaned and does not offer them a true perspective.

Young people are thus deprived of safe paths to follow, of teachers to trust in, of ideals to warm their hearts, of values and of hopes to sustain them daily. They become filled perhaps with idols but their hearts are robbed. They are obliged to dream of amusement and pleasure but they are not given work. They become deluded by the god of money, and they are denied true wealth.

And so it would do everyone good, fathers and children, to listen again to the promise that Jesus made to His disciples: "I will not leave you orphans" (see Jn 14:18). He is, indeed, the way to follow, the teacher to listen to, the hope that the world can change, that love conquers hatred, that there can be a future of brotherhood and peace for all.

One of you might say to me: "But Father, today you were too negative. You only spoke about the absent father, what happens when fathers are not close to their children...."

It's true, I wanted to stress this, because ... I am going to continue this catechesis by highlighting the beauty of fatherhood. That is why I chose to start from the darkness, in order to reach the light.

By Pope Francis
From the general audience,
Paul VI Audience Hall, January 28, 2015

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Villa Tugendhat in Brno

Villa Tugendhat in Brno was designed by the German architect Ludwig Mies van de Rohe and constructed between 1928 -1930 on a hill with great view to the city center. It was commissioned by the wealthy Jewish industrialist Fritz Tugendhat and his wife Greta and was their home for eight years before the couple, along with their children, was forced to flee to Switzerland after the Munich agreement in September 1938.

It is the only example of Modern architecture in the Czech Republic recorded on the UNESCO List of World Cultural Heritage and it is a celebration of steel, glass and space, an enduring reminder that modern materials can make for exquisitely sculptural architecture. Villa Tugendhat is considered one of the finest examples of functionalist design anywhere in the world. A revolutionary iron framework allowed Mies to dispense with supporting walls and massive plate glass windows give the extensive living space a wonderful feeling of space and light. The minimalist interior is famous for featuring an onyx wall and for using rare tropical hardwood.

Sadly, during the Second World War and the communist era that followed, Villa Tugendhat suffered from inappropriate alterations and with internal materials being removed and used elsewhere. Some of the original wood panelling was found at Masaryk University, in a building used by the Gestapo as their Brno headquarters. In the latter years of communism, efforts were made to restore the building and a few years after the Velvet Revolution, it was opened as a museum under the auspices of Brno City Council.

Villa Tugendhat underwent monumental renewal and restoration work over the years 2010–2012. Both the structure along with the adjoining garden were restored to their original appearance after the completion of the Villa in 1930. The interiors are equipped with exact replicas of the original furnishings.



Interior of Villa Tugendhat

Since reopening, the number of people able to visit each day has been strictly limited in order to preserve the fabric of the building. The advice on the official website is to book an entrance ticket, at least one month in advance! Visitors can also now enjoy the bookshop, some lectures or film screenings.

One of the books about Villa Tugendhat published in the last couple of years is the Man Booker Prize shortlisted novel, *The Glass Room*, by the British writer, Simon Mawer. It is a book with more than a passing relevance to the Czech Republic, as the hero is a building that stands to this day on the edge of the city of Brno.

I'd like to end with an extract from the book, with a description of the Glass Room itself. There are several descriptions of the room in the course of the book and they create wonderfully vividly the sense of space. This extract comes from the middle of the book, when Viktor and Liesel (fictional characters of the book) have just left:

The Glass Room is almost empty. The piano stands where it has always stood, in the space behind the onyx wall, but except for that and a couple of chairs, all the rest has gone. In some ways this has returned the room to its moment of birth, when the builders and the decorators left it and the furniture had yet to arrive. Just the space, the light, the white. Just the gleaming chrome pillars. Just the onyx wall and the curved partition of Macassar wood. The cool, calm rationality of the place undisturbed by any of the irrationality that human beings would impose upon it. They pause for a moment and look.

Is it rational to have a sentiment about a place? A place, a room is just space enclosed, volume sequestered by concrete and glass. 'Does it break your heart?' she asks, holding his hand and glancing at him.

He doesn't reply directly. 'It's still ours. We haven't sold it, we haven't given it away. Your parents will keep an eye on it. There's still Laník and his sister.'

'That's not the point, is it?'

'We'll come back.'

'Will we? When?'

Nikola Štěrbová
Czech Republic

Photo on back page:
Villa Tugendhat with the garden

